

2009./2.évfolyam/1.szám

A tartalomból:

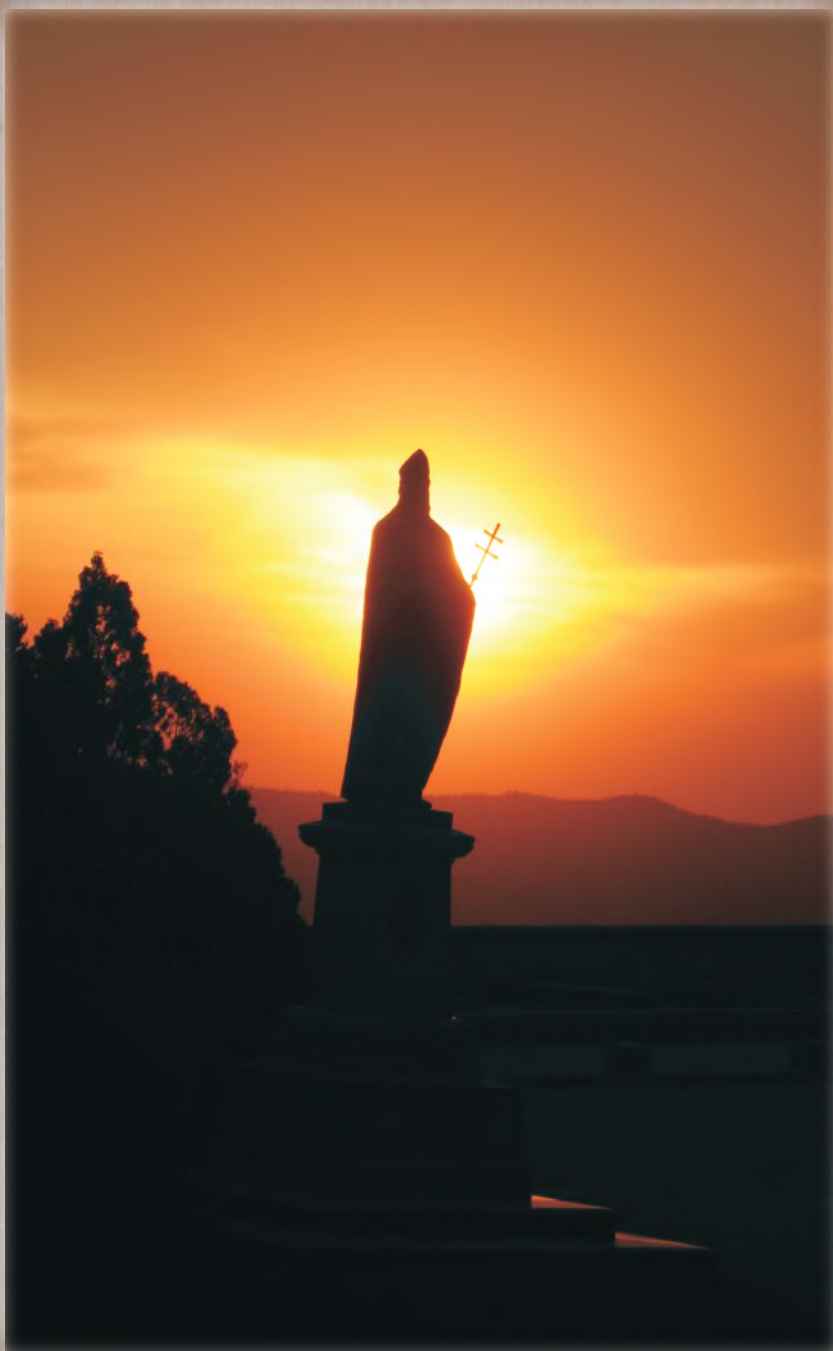
- Ausculta
- Iskolánk története
- Fejlődési pályán - Moduláris hittan
- Szent Márton nap - 2009
- Opaci gólyák

Pannonhal—



Tartalom

- 02 *Tartalomjegyzék*
- 03 *Auscultha*
Elhunyt Miksa atya
- 04 *Olvasói levelek - Balogh Zoltán Ph '54 és*
Schmotzer Imre Ph'54
- 06 *Életünk*
Fotó- és színjátszó kurzus Pannonhalmán
- 07 *Bencés tanévnyitó Miskolcon*
Mozgalmas nyár
- 09 *Fejlődési pályán:*
Moduláris hittan
- 10 *Iskolatörténet:*
Az olasz gimnázium indítása
- 11 *A Bencés Diákszövetség hírei*
Bencés bál
- 12 *Rendes prefektusok -*
interjú Henrik atyával
- 16 *Civilizált prefektusok:*
interjú Schilde Renével
- 18 *Világot lát(t)unk:*
Csiki látogatás
Levél Amerikából
- 19 *Meschedei és qpaci diákok közös utakon*
- 20 *Hic fuit:*
interjú Kaposi Ambrussal
- 22 *Szent Márton nap - 2009*
- 24 *Eredményeink*
- 26 *Fejlődési pályán:*
Iskolai átalakítások
- 27 *Qpaci gólyák*



Kiadja a Bencés Kiadó és Terjesztő Kft.

a Pannonhalmi Bencés Gimnázium Alapítvány megbízásából

pannonhal-ma@osb.hu

9090 Pannonhalmi, Vár 1. Tel: 06-96-570-140

Szerkesztette: Bajnóczi Gábor, Csertán Károly,

Juhász-Laczik Albin OSB, László Zoltán

A fotókat készítette: Barcza István, Fenyvesi Attila, Fenyvesi Tamás,

Horváth Tamás, Kovács Adorján, Kovács Dávid, Meszes Márton,

Schmal Fülöp, Török Péter, Varga Márton

Grafikai terv: Schmal Károly

Készült az Arrabona Print Csoport - Print Invest Magyarország Kft.

győri nyomdájában 3900 példányban

Pannonhalmi, 2009

Ausculta

Márton napokat ünnepeltünk az elmúlt héten Szent Márton Hegyén. Koncerttel és díjkiosztással kezdtünk a templomban. Egy győrszentmártoni születésű kiváló orvos és tudós, iskolánk egykori diákja, Tringer László professzor kapta a 2009. évi szent Márton-díjat. A fiatal Márton hitújonc cselekedetére emlékeztető programokkal folytatták diákjaink a sort, hogy érzékennyé váljanak magyar társadalmunk égető gondjaira. Benedikt Maria Laachi apát úrral ünnepeltük a bazilikában a szentmisét. Vidámság, jó buli, tanulás, találkozások is adva voltak, de hadd fűzzem hozzá gyorsan, liba és torta is hozzátartozott az ünnep teljességéhez.

Egy élesnyelvű diákom mondta 1980-ban Szent Benedek születésének 1500. jubileumi évében, hogy a bencések azért ünneplik folyton Szent Benedeket, mert elfelejtették, ki volt, no meg a tanítását, és az ünnep során ismétlik, amit róla kell tudniuk, és emlékeztükbe idézik, hogy mit is kellene tenniük. E kedves és csípős pimaszság hallatán elébb elképedtem, majd igazat adtam. A gyerekek lényeglátók. A kritikában sok igazság van. Amikor valakire emlékezünk, akkor törvényszerű, hogy megelevenedjék bennünk annak kedves, vonzó egyénisége, mondásai, cselekedetei, mindaz, amit róla tudunk. Ezek az emlékek aztán arra ihletnek és indítanak bennünket, hogy magunk is eszerint járjunk el. Márton püspökre is évente emlékezünk. Kettéhasított köpenye nyomán felelevenítjük a Jézus megfogalmazta főparancs második fontos és súlyos mondatát, „szeresd felebarátodat/embertársadat, mint önmagadat.” Mert ezt is elfelejtjük. Évente, sőt naponta.

Emlékezünk és cselekszünk. Gondoljuk csak meg, hogy milyen fontos az ismétlés, a küzdelem kóros feledékenységek ellen. Amikor a keresztény nép összegyűl, hogy Jézus búcsúvacsorájára emlékezzék, akkor Jézus szeretetére emlékezik. Arra a határtalan szeretetre, amellyel barátaiért életét adta. Emlékezünk, közösséget vállalunk az Úrral, hogy erőt merítve magunk is hasonló módon cselekedjünk, azaz úgy szeressük embertársainkat, ahogy ő szeretett bennünket.

Szent Márton püspök Krisztus követője volt, érzékeny az emberi igény, ínség, hiány, vágy, a szükség iránt. Szeme és érzékenysége volt, hogy meglássa a másik ínségét, nem ment el közömbösen a didergő koldus mellett, ezért Krisztussal találkozott embertársában. Márton cselekedete révén emlékeznünk kell az embertársunk iránti szeretetre. Az ő korában is és ma is sokféle az ember ínsége, szegénysége. Van, akinek egy darab kenyér, másnak egy

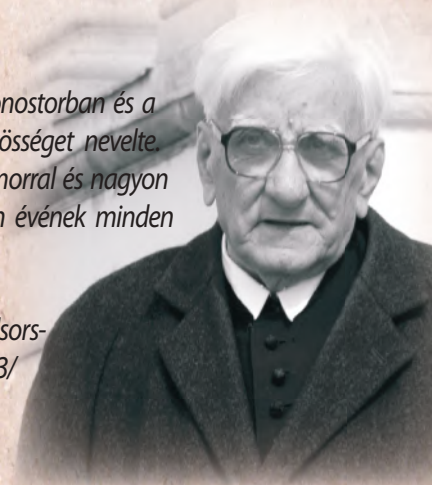
jó szó hiányzik. Vannak, akiknek a fedél nincs a fejük felett, vannak, akik gazdag szegények, mert a lelkük fáradt bele az életbe. Érdemes megkérdeznünk magunkat: érzékeny vagyok-e embertársam, családtagjaim, testvéreim, osztálytársaim, szomszédom valamiféle ínségére, szegénységére, és ha igen, teszek-e valamit értük? Figyelem, figyelmesség, szeretet, jó szó, segítség, bátorító szó, adomány, megosztás, tudok-e magaméból, pláne feleslegemből a másinak adni? Ezer kérdést lehet feltenni, és a felére választ is tudunk adni. A megoldás, a válasz kéznél van, ha megtanuljuk a másikat helyesen szeretni. Ez a Márton napok üzenete, kihívása mindannyiunk számára.

+Asztrik főapát

Elhunyt Miksa atya

Miksa atya 2009. június 25-én csendesesen elhunyt. Nagy úr marad utána a főmonostorban és a gimnáziumban is. Tartásával, pontosságával, megbízhatóságával az egész közösséget nevelte. Utolsó éveiben olyan bencést láthattunk benne, aki öregségében kiteljesedik. Humorral és nagyon nagy szeretettel volt jelen közöttünk. Kérjük az Urat, hogy Miksa atya nyolcvan évének minden szépségét és küzdelmét Ő vigye most végbe.

„A balgák szemében úgy látszott, hogy meghaltak; a világból való távozásukat balsorsnak vélték, elmenetelüket megsemmisülésnek. De békességben vannak.” /Bölcs 3,2-3/



Olvasói levelek

Kedves Titusz Atya!

Két pannonhalmi nagyon öreg diák küldi ezt a levelet, pár dokumentum kíséretében. A Pannonhalma-MA 2008/1. évfolyam 1. számát köszönettel megkaptuk és valóban nagy élvezettel olvastuk végig minden sorát.

Érzéseink: Nagy öröm, bámulat, néha hitetlenség. Ugyanis a leírtak a mi időnkben elképzelhetetlenek voltak. Ez a fejlődés, az elért eredmények, a diákélet ilyen bemutatása, ez az atmoszféra számunkra mind a mai napig elképzelhetetlen volt. Ez az egyik oka bűnbeszédünknek. De bűnös az "Ausculta" papírra vetője is, mert megszólítása olyan élethű és szívhez szóló, hogy a két nagyon öreg diák bűnbeszédett és vette a bátorságot, hogy válaszoljon a felszólításra. Az első lépés a bemutatkozás: Névsorban a bűnbeszédők:

Balogh Zoltán orvos és Schmotzer Imre bányamérnök Budapestről. 1950-ben kezdtük bencés diákéveinket Pannonhalmán. Akkor adták vissza a 7 egyházi iskolát és mi sokan tulkorosak / hiszen volt aki szüleivel kitelepített-ként a Hortobágyról tért vissza, másokat a Felvidékről dobtak át csonka Magyarországra, másokat származásuk miatt egyetlen középiskolába sem vettek fel / nem szeptember elsején, hanem két héttel később jelentünk meg Pannonhalmán. Mindketten a humán I/A. osztályba kerültünk és Villányi Anaklét atya volt az osztályfőnökünk négy éven át. Akkor a kollégiumi díj magas volt - 360 Forint - és az államotitás, a vad TSZ szervezés idején csak úgy sikerült előteremtteni, hogy a teljes nyári vakációt kemény fizikai munkával töltöttük segítve az anyagiak megtermelésében. / Ez időben egy körzeti orvos fizetése 400 Forint körül mozgott. / 1954-ben a kollégiumi díj már 500 Forint volt havonta. A szerzetes rendek hihetetlenül szegények voltak, mégis sok diáktársunknak segítettek a teljes költséget is átvállalva, mert máskén továbbtanulásra esélye sem lett volna bármilyen téhetség esetén sem. Hihetetlenül nehéz, de életünk legszebb 4 diákévét tölthettük Pannonhalmán, emiért ma is végtelenül hálásak vagyunk.

Tehát velünk indult újra Pannonhalmán a gimnáziumi oktatás négy évfolyammal A / humán / és B / reál / osztályokkal. S mi voltunk az első olyan érettségizők, akik mind a 4 évet ott tölthettük. Ennyit az előzményekről. S most néhány reflexió az 1. számban foglaltakkal kapcsolatosan.

1. "Életünk...színházkurzus Pannonhalmán". A magunk részéről arra nem tudunk válaszolni, hogy a Gróf Csanó gimnáziumi időszakban volt-e színjátszás. Az államotított gimnáziumban 1948-1950 között szinte biztosan nem volt. Anaklét atya osztálya sokoldalú diákokból verbuválódott / sokan az élet sürűjét is becsülettel megjárták / és az "Oszi" ezt észrevéve segítette a kibontakozást. Elsősök voltunk, amikor elkezdtük a színjátszást.



Moliere: A botcsinálta doktor c. darabját adtuk elő. Nyomban akadt riválisunk, a II/B Vida Szabolcs atya osztálya válaszolt, előadva Moliere másik darabját, a Tudós nők-et. A két osztály vetélkedése nagyon nemes volt. Az ő darabjaiknál az összes szervezési munkát teremfelügyelet, székhordás, leültetés stb. mi vállaltuk. Ugyanezen feladatokat ők látták el a mi drabjainknál. Válaszunk: Calderon: Urnő és komorna c. darab bemutatása volt. De nem hagyták magukat. Következett részükről Sik Sándor "ALEXIUS" c. misztériumdrámájának ősbemutatója Pannonhalmán. Frenetikus siker volt. A darab írója, a piarista rendfőnök Sik Sándor atya eljött a darab első magyarországi előadására. Élmény volt nézni az arcát a 4 órás előadás alatt mindvégig.

Másnap saját verseiből szavalt és mondott beszédet, amelyen nem csak mi a diákok, de a rend talán minden tagja jelen volt. Válaszunk: Gogol "A Revizor" volt. Erre már a hatalom is felfigyelt és nagy támadást kaptunk a megyei újság részéről, amelynek lényege: "Meghamisítják Gogol darabját." Ugyanis a túl hosszú szakaszokból bizonyos részeket kihagytunk, amely nem volt értelemszerű. Szerencsére nagyobb retorzió nem történt. Aztán Szabolcs atya osztálya elballagott. Mi pedig negyedikben, immár rivális nélkül csupán Karinthy A Büvös szék c. kis darabját adtuk elő. Néhány akkori felvételt mellékelünk az említett darabjainkról. Talán így teljes a történet.

Még egy dologhoz szeretnénk közösen hozzászólni: Ambrus atyával készült interjúhoz. A feltett kérdések jók, a válaszok őszinték, sokat lehet tanulni belőlük. Egy mondathoz azonban szeretnénk kiegészítést fűzni. A mondat a 12. oldalon található: "Ha lenne tíz alkalmas bencés, akkor annak nem lenne párja, de ilyen nem volt sohasem." 1948 után nagyon sok magas képzettségű szerzetest, egyetemi tanárt, gimnáziumi oktatót parancsoltak le a katedráról. Bencések és más rendbe tartozók Pannonhalmán a pápi szociális otthonban kaptak menedéket. Ők mindannyian a diáktársak rendelkezésére álltak a tudomány legkülönbözőbb területét művelve – vállaltak bennünket csoportos, vagy egyéni tanítványokként, gratis! Hosszu lenne felsorolni a lehetőségeket, amelyekkel bizony éltünk. A bencés tanárok mellett a civil tanárok alkalmazását nagyon szerencsésnek tartjuk. Nálunk erre nem volt lehetőség. Így szegény Edwin atya biológia szakosként kénytelen volt ellátni a tornatanári feladatkörét is. Aztán nagyon tiszteltük Anaklét atyát, mert a földrajz szakja és osztályfőnöksége mellett kénytelen volt beiratkozni az orosz nyelvtanári fakultásra. / Józso atya más rendből jött és remek orosz tudása mellett más nyelvek tudója is volt, de egyedül nem tudta ellátni a teljes iskolát. / Így Anaklét atya 2-3 leckével előttünk járva végezte az orosz szakot. Nem lehetett könyű neki sem. De őszintén mondjuk, hogy igyekeztünk soha vissza nem élni ezzel a helyzettel. Nagyon drukoltunk, hogy sikerüljenek a szigorlatok. Itt most elköszönünk, a névjegykártyáinkat mellékeljük és várjuk a további remek Pannonhal-MA számait. Bencés diáktársi szeretettel:

2009. januárjában, Budapestről:

Balogh Zoltán Ph. 54.

Schmötzer Imre Ph. 54.



Életünk

Fotó- és színjátszó kurzus Pannonhalmán

Augusztus első felében együtt voltunk. Húszan. Színjátszók, fotósok, tolmácsok. És persze három francia művész: Philippe Brame, Sophie-Marie Bouts, és Didier Conan. Részt vettünk egy nagy kalandban. Ezt a nagy kalandot Philippe úgy fogalmazta meg, hogy a kurzus elején elindulunk két hajóval, aztán az út végén ismét találkozunk, és előadjuk munkánkat egymásnak, a közönségnek. Az egyik hajóban Sophie vezette a színjátszókat, a másikban Didié a fotósokat, Philippe pedig a két hajó között

evezett, hol az egyiknek, hol a másiknak segítve.

Mi, fotósok először bemelegítő gyakorlatokat végeztünk. Lementünk az arborétumba, és ott Philippe vezetésével hihetetlen élményekben volt részünk. Cukott szemmel játszottunk. Megtapasztaltuk, ha befelé nézünk, és csak magunkba figyelünk, meglátjuk bensőnk gazdagságát, és az ilyen élmények segítik a fotózást. Első, gyakorlati feladatként mindenkinek kellett választania egy személyes témát, amit kidolgozhat. Volt, aki az elhagyatottságot vá-

lasztotta, volt, aki az apró tárgyakat, és volt aki magasfeszültségű vezetékeket akart fotózni. Sok képet átnézegettünk, átbeszéltünk, mindegyikünk válogatott munkáira reflektáltunk, sok mindent lehetett tanulni. Amit kicsit sajnáltam, hogy Didier elsősorban a technikát tartotta fontosnak, a jó kompozíciót, az ügyes beállításokat, és kevés szó esett a technika mögötti dolgokról, a fotó lényegéről, mibenlétéről. Ezzel ellentétben, amikor Philippe segített nekünk, azt próbálta tanítani, hogyan kell a fénnel írni, hogyan kell mély jelentéstartalommal bírni, értékes fotókat készíteni. Persze a kompozíció fontos, de a legnagyobb képek a szabályok felrúgásával születnek. A kurzus második felében a közös előadásra – a két hajó találkozására – készültünk, ahol Don Quijote történetét adtuk elő. Mi csináltuk a díszletet, ami nem volt más, mint rengeteg fotó. Minden jelenethez fotókat rendeztünk. Ezek vetítésén kívül volt még két fontos feladatunk: a zene keverése, és a világítás.

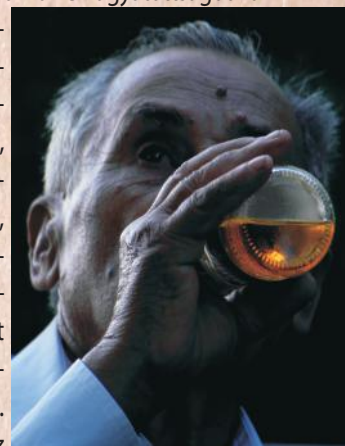
Nem esett még szó az analóg fotósokról, akik hagyományos gépekkel dolgoztak, az előadással párhuzamosan futó kiállításra készültek. Őket alig lehetett látni, minden idejüket a – főmonostor egyik tetőtéri vendégszobájában berendezett, ideiglenes – laborban töltötték. Ott hívták elő képeiket, majd a kiállításra szép keretet kaptak. A színjátszók foglalkozásairól korántsem tudok annyit, mint a fotósokéról, de biztosan állíthatom, hogy nekik is nagy élményekben volt részük. Először ők is gyakorlatokkal kezdtek. Sokuknak le kellett győzni a lámpalázat, hogy ki tudjanak állni a közönség elé, sokuknak pedig a szép, és érthető beszédet kellett gyakorolniuk. Volt, hogy zenére kellett mozogniuk teljes beleéléssel, és volt, hogy érzéseket kellett megjeleníteniük testükön, egész értelmükön. Később elkezdtek dolgozni a forgatókönyvön, az egyes jeleneteken, aztán pedig következtek a próbák. A színpadon három vásznat feszítettünk ki, így egy sajátos

elrendezést kaptunk, ahol minden jelenetben más szereplő játszotta Don Quijote-t és Sancho Panza-t. Az előadásnak a következő címet adtuk: Don Quijote és Sancho Panza rettenthetetlen kalandjai, ezzel is mutatva a két szereplő egyenrangúságát.

Az előadás, a kiállítás jól sikerült, a két hajó szépen összeért. Ettünk, ittunk, gratuláltunk egymásnak, sokat beszélgettünk, és amikor eljött az ideje, boldog szívvel tértünk nyugovóra.

Végül pedig szót kell ejteni a tolmácsokról. Titusz atya, Jákó testvér, Bánk testvér és Marcell, aki ph-i öregdiák. Jó volt, hogy ők is velünk voltak. Velünk örültek, velünk dolgoztak, velünk játszottak.

Jó volt a kurzus, azt hiszem mindenkinek tetszett, köszönjük a három francia művésznek, hogy eljött. Nagyon szép napokat töltöttünk együtt.



Életünk

Bencés tanévnyitó Miskolcon

Titusz atya felkérésének tettem eleget én is, amikor csatlakoztam a diákönkormányzat többi képviselőjéhez, hogy részt vegyünk iskolánk miskolci tagintézményének Veni Sanctéján. 2009. október 04-én, vasárnap 11 órakor indultunk. Sofőrünk Török Loránd tanár úr volt, akit felesége, Török Júlia tanárnő is elkísért. Útitársunk volt még Ribb József, kántorunk és orgonistánk.

A tanulmányi házban királyi módon vendégül látott minket Jáko testvér, aki most a ház vezetője. Gyorsan megebedeltünk, és miután Albin atya is csatlakozott hozzánk, rohantunk tovább, hiszen utunk nagyobbik része még csak most következett. Az út Budapesttől Miskolcig tartó szakaszán éreztem igazán, hogy milyen messze is vagyunk már Pannonhalmától. 15 perccel a mise kezdete előtt érkeztünk meg Miskolcra. Sok öltözködésre már nem maradt idő, mert a nép már a templom kapuja előtt várta a bebocsátást. Titusz atya és útitársai már mindent előkészítettek. Kicsit izgultunk, hiszen nem ismertük a helyi szokásokat, de mint később kiderült, a helyi diákok többségének is új helyzetet jelentett a találkozás: először vettek részt szentmisén.

Végül minden gördülékenyen ment, és egy igazán elgondolkodtató élményben lehetett részem.

Nemcsak a miskolci bencés diákokat és diáklányokat, hanem minket is váratlanul ért Titusz atya ajándéka a mise végén. Bencés diákká fogadta a jelenlévőket: az osztályfőnököknek bencés kitűzőket osztott ki, amelyeket ők tűztek fel diákjaik ruhájára. Látszott is a diákok meglepődése – talán újfajta, személyesebb kapcsolat kezdete lehet ez gesztus a diákok és iskolájuk, tanáraik között.

A mise vége után nagyon vártam a találkozást az ottani fiatalokkal, a személyes kapcsolatot. Első ránézésre inkább ijesztőek voltak, amikor a sorok közé néztem a templomban. Ám amikor már beszélgethettem velük, rájöttem, hogy hibás volt az első következtetésem. Olyan emberekkel találkozhattam, akikben volt egy olyan kis belső tűz, jóindulat, amit egy olyan iskola, amelynek nevében szerepel a „bencés”, nem hagyhat kihunyni. Sőt szerintem ennek a belső lángnak a táplálása a legfőbb feladata.

A mise után átmentünk az iskola épületébe (korábban a Vasgyár irodaháza), ahol Titusz atya megáldotta az épületet, majd a jelenlévő miskolci és pannonhalmi tanárok, idősebb öregdiákok, a két DÖK képviselő és a többi vendég megnézte az iskolát. Végül pogácsázásra és borozásra is sor került.

Fodor Ádám 11.a

Mozgalmas nyár

A pannonhalmi diákokra általában jellemző, hogy azoknak, akik kihasználják az iskola által nyújtott lehetőségeket, nem okoz problémát nyáron sem az értelmes időtöltés. Nem tudom, hogy az előbbi mennyire igaz rám, de ami biztos, hogy mire elkezdődött a „év-végi hajrá”, már kicsit elkezdtem félni, amikor átgondoltam, hogy mi mindent fogok csinálni a nyáron, és hogy mégis mennyi napot leszek én otthon?

Mindezek ellenére örömmel vártam az osztály által szervezett programokat. Épp egy gyalogtúrának volt vége Győrben, egy éjjelt Pannonhalmán töltöttem, és másnap már indulhattam is – szintén Győrből – a biciklitúrára. Ez ittlétünk óta kimaradhatatlan része a nyarunknak. Ebben az évben egy felvidéki osztálytársunk otthonát látogattuk meg. A heves szél ellenére már az első nap sikerült elérnünk Felsőszelire, dacára annak, hogy a határon áttekerve sorozatban jöttek a defektek. Már sötétedett, amikor fáradtan és farkaséhesen megérkeztünk vendéglátóinkhoz, akik fejedelmi lakomával, háromfogásos vacsorával vártak bennünket.

Még további három napot töltöttünk itt, miközben csillagtúrázva látogattuk meg a környéken lévő látványosságokat, így például a deáki templomot, mely sokáig a Pannonhalmi Főapátsághoz tartozott. Ennek a templomnak az volt az érdekessége, hogy egyedülálló módon a szerzetesek a középkorban a templom padlásán alakították ki celláikat.

Szabadidőnkben a szálláson lévő biliárddal és közösségi játékokkal mulattuk az időnket, amelybe a helyi fiatalok is bekapcsolódtak. Fáradt tagjainkat az alsószeli termálfürdőben pihentettük. Hazafelé több falucskán áttekerve érkeztünk Somorjára, a helyi magyar-szlovák gimnáziumba, ahol egy éjszakát töltöttünk. Másnap az elterelt Duna gátján kerekeltünk a bőszi erőműig, majd Győrig, ahonnan már mindenkinek egyenes volt az út haza.

Életünk

Az otthonlétünk ezúttal sem tartott sokáig, nem sokkal később kezdődött a kenutúra szeptember első napjaiban, a felújítások miatt kapott plusz szünetben. A Mosoni-Dunán eveztünk lefelé, összesen tízen. Eredetileg 5 nap alatt eveztük volna le a távolságot Rajka és Győr között, de az esőtől hajtva az első két nap olyan jó

ütemben haladtunk, hogy hamar rájöttünk, hogy a túra hátralévő részében csorogva is egy nappal hamarabb Pinnyédre érhetünk. Mondanom sem kell, erre semmi kedvünk

sem volt, viszont felfedeztük, hogy amikor az útikönyv olyanokat ír, hogy „a szigetet balról megkerülő ág járhatatlan”, az nem azt jelenti, hogy nem lehet megpróbálkozni vele (rafting). Sokszor életre szóló élményt jelentett, amint az egész csapat (1 csónakban 3-an ill. 4-en voltunk), együttes munkája révén átverekedtük magunkat az akadályokon. Kifejezetten élveztük, amikor bőrig ázva, térdig süppedő mocsárban próbáltunk teát főzni, s alaposan megemelte az adrenalin szintünket, amikor egy vihar nemcsak a vacsoránkat fújta el, hanem kis híján a sáttortáborunkat is. Megtapasztaltuk a nomád élet szépségeit, hiszen minden holminkat egy vízhatlan hordóban vittük, s csak magunkra támaszkodhattunk, hogy élelem kerüljön az „asztlunkra”. Az utolsó napok izgalmas evezgetése után ez a túra is Győrben ért véget. A Czuczor Gergely Bencés Gimnázium Luif Otmár Sporttelepén töltöttük el az utolsó éjszakát, ahol egy hangulatos tábori misén is részt vehettünk. Másnap egy foci után indultunk haza – ekkor már „végleg” – a megannyi táborával számtalan élményt nyújtó nyár végén.

Kovács Dávid IX.a

Ákos Pannonhalmán

2006 augusztusában a Decanter Magazin szervezésében Kovács Ákos meglátogatta a Pannonhalmi Apátsági Pincészetet, és az egész napos beszélgetésből nem csak egy jó cikk született, hanem egy új kapcsolat is. Ennek köszönhetően 2007 januárjában a péntek esti előadások keretében beszélgethettünk Ákossal arról, hogyan készült el az akkor friss *Még közelebb* című albuma, miért és hogyan hozta létre az Andante Borpatikát, és mit jelent számára a hit.

2008 áprilisában jelent meg Kovács Ákos Krúdy-hangoskönyve *Kaland a régi királlyal* címmel. A dupla CD-n Krúdy Gyula novellái hallhatók Ákos előadásában, Szigethy Gábor irodalomtörténész rendezésében. A hangoskönyv megjelenése után több felolvasóestet is tartottak. 2009 áprilisában éppen Győrött, ahol az est végén Elréd atyával felkértük a szerzőket, hogy hozzák el Pannonhalmára is a Krúdy-estjüket. Ákos először tiltakozott, mivel szerinte Krúdy írásai nem középiskolás diákoknak szólnak, de tekintettel határozott meghívásunkra és arra, hogy Krúdy egykori iskolájában már egyszer diákok is meghallgathatták a novellaválogatást, elfogadta a pannonhalmi felkérést. Sőt rögtön két felolvasó estben is sikerült megállapodnunk: péntek estére a Gimnáziumba, szombatra pedig az Apátsági Pincészetbe hirdethettük meg a Krúdy-estet, amelyeken különböző novellák felolvasása mellett Szigethy Gábor Krúdyról, a *Szindbád* című magyar filmről és a közös munkájukról beszélgetett Ákossal. A pénteki gimnáziumi Krúdy-estre a keddi „DJ Prefektus” alkalmával próbáltunk ráhangolódni az elmúlt 12 év 12 Ákos-dalának meghallgatásával. Jó volt ismét vendégül látni Ákost, aki hívő emberként a bencés lelkiség iránti nyitottsággal töltött egy hétvégét a pannonhalmi monostor falai között.

Rábai László

Fejlődési pályán

Moduláris hittan

Az idei év szeptemberében új formát nyert a hitoktatás Pannonhalmán. Szakítva a gimnáziumi tananyag hagyományos, négy évre való elosztásával, olyan új rendszert dolgoztunk ki, amely egyrészt jobban követi az adott évfolyam életkori sajátosságait, másrészt kapcsolatban áll más tantárgyak éppen tárgyalt témaköreivel, harmadrészt pedig szorosabb összefüggésben láttatja a különböző teológiai diszciplínákat. Míg a hagyományos felosztásban a bibliatudománnyal a kilencedik évfolyam foglalkozott, az új rendszerben minden évfolyamra jutnak ószövetségi, illetve újszövetségi modulok. Ezáltal a Biblia egyre mélyebb értelmezését, egyre összetettebb megközelítési módszereit lehet megismertetni. Az új felosztás megoldotta azt a nehézséget is, hogy eddig tizedik évfolyamon kellett tárgyalni az Egyház egész kétezer éves történelmét, holott a világi történelemben a tizedikesek még csak a felvilágosodás koráig jutnak el.

Az új felosztás kéthónapos modulokból építkezik. Az egy-egy évfolyamra jutó öt modul öt különböző szempontból közelíti meg az évfolyam főtemáját. A kilencedik évfolyam középpontjában a Krisztus-esemény áll. Egy általános liturgikus és szentírási bevezetés után a messiási próféciák ószövetségi témaköre készíti elő az evangéliumok modulját, amelyet egy dogmatikus Krisztológia követ, hogy aztán az év végén az egyház első évszázadainak történelme mutassa be az alapvető keresztény hitigazságok letisztulásának folyamatát. A tizedik évfolyam középpontjában a reformáció kérdésfeltevései állnak. Az első két modul a bibliai kiválasztottság-fogalmat mutatja be a választott nép történetén és Szent Pál levelein keresztül. Ezt követi a rendszerező kegyelemtan témaköre, amely a reformáció történetét készíti elő. Új területként került be az évfolyamzáró ökumenizmus modul, amely a keresztény egyházak jelenkori gazdagságát és egységtörekvéseit kutatja. A tizenegyedik évfolyam a hit és a ráció kapcsolata köré épül. A kinyilatkoztatás fogalmának majd a felvilágosodás és a modernizmus útkeresésének elemzése után következő két biblikus modul az értelem és a hit egységéből eredő morális következtetéseket vonja le, amelyeket aztán az utolsó témában az emberi élet etikai határkérdéseinek lehet alkalmazni. A tizenkettedik évfolyam korunk nagy kihívásaival foglalkozik. A világvallások modul a keresztény hit abszolút értékét helyezi el a kortárs vallási sokszínűségben, majd ezt követően a teremtéstörténetek és a *Jelenések könyve* segítségével az ember világban betöltött szerepét elemezzük. A kortárs egyháztörténelem modul két fő témája a totalitárius rendszerek egyházpolitikája valamint a II. Vatikáni Zsinat előzmény- és hatástörténete. Végül a *Credo* magyarázata foglalja össze mindazt, amit a ma felnőtt keresztényének a hitről tudnia kell.

Külön öröm, hogy a moduláris rendszer lehetővé teszi olyan tanárok és szakértők bevonását, akik egész évre ugyan nem tudnának órákat vállalni, de két hónapra szívesen részt vesznek az oktatásban. Így lép majd például Asztrik főpát úr is újból katedrához, hogy a végzősöknek szakterületéről, a kommunista idők egyháztörténetéről szóljon.

Juhász-Laczik Albin OSB

9. évfolyam A krisztus-esemény	1. Bevezetés Liturgika, Bibliai introdukció	2. Próféta - mint a Krisztus-esemény előhírnökei	3. Az evangéliumok Krisztus-esemény az Újszövetségben	4. Krisztológia logosz, megtestesülés feltámadás, megváltás	5. Ókori egyháztörténet zsinatok, dogmák szentek, eretnekek
10. évfolyam A kiválasztottság	6. Kiválasztottság az Ószövetségben Szövegértelmezés (Ter, Kiv, Józs, Bír, Sám, Kir)	7. Pál apostol Kiválasztottság és kegyelem Szent Pálnál	8. Kegyelemtan Megigazulás, hit, érdemek, elrendelés	9. A reformáció egyháztörténete okok, irányzatok, katolikus válasz	10. Ökumenizmus Protestáns teológia, mai egységtörekvések
11. évfolyam Hit és értelem	11. Fundamentális teológia Kinyilatkoztatás, fides et ratio, egyháztan	12. A XVIII-XIX. sz. egyháztörténete A felvilágosodás és a modernizmus kihívásai	13. Etika a Bibliában: törvény, szabadság A Tízparancs és a Hegyi beszéd	14. Jézus példabeszédei Isten országa a földön, evangéliumi optika	15. Az élet etikája abortusz, eutanázia, szexuáletika
12. évfolyam Mai kihívások	16. Világvallások Kereszténység a sokszínűségben	17. A teremtés ökológiája Teremtés, bűnbeesés, Eszkatológia	18. A XX. sz. egyháztörténete Diktatúrák, globalizáció, és a II. Vatikáni Zsinat	19. Credo Felnőtt keresztény hittel a mai világban	Érettségi...

Iskolatörténet

Az olasz gimnázium indítása

Hazánkban Pannonhalmának köszönhetően idén az 1014. tanévet kezdtük el. Az oktatás a Szent Hegyen az elmúlt 1000 év alatt különböző formákban, különböző iskolákban testesült meg. Gimnáziumunk jelenlegi épületét 70 évvel ezelőtt kezdték el építeni. Iskolatörténeti írásom az olasz gimnázium kezdeteiről szól.

1938 tavaszán Teleki Pál külügyminiszter vetette fel a gondolatot: olyan gimnáziumot kellene nyitni hazánkban, amelyben nagy hangsúlyt kapna az olasz nyelv és az itáliai kultúra megismertetése. Francia gimnáziumukat 1938 őszén nyitották meg Gödöllőn a premonstreiek, az angol gimnáziumot 1931-ben a sárospataki református kollégiumban valósították meg. Teleki Pál már régóta tervezte, hogy hálából a magyar külpolitika olasz támogatásáért olasz tannyelvű gimnáziumot létesít. A gondolat az olasz felet is meglelégedéssel töltötte el. A gimnázium létesítésével kapcsolatos események gyorsan követték egymást, hiszen egyrészt Teleki szívügyének tekintette az iskolát, másrészt a magyarok késlekedését az olaszok sem vették volna jó néven. Az eredeti elképzelés szerint az iskola az első visszacsatolt városban, Komáromban létesült volna. Itt a bencések már régóta rendelkeztek egy gimnáziummal, amelyben a nehéz, Trianont követő idők alatt is kitartottak, biztosítva a magyar nyelvű oktatást. Alig néhány nappal a város visszacsatolása után, 1938. november 13-án a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium képviselői és a rend vezetői már Komáromban tartottak eredményes tárgyalást. Később azonban Kelemen Krizosztom főapát megfelelőbbnek találta Pannonhalmán elhelyezni az új iskolát. A hivatalos indoklás szerint: „Pannonhalmát ezer szál fűzi Olaszországhoz és annak fővárosához, Rómához. Olaszországban van a rend anyaháza: Montecassino; Pannonhalmát, a magyar Montecassinót tizenkét római szerzetes alapította; pannonhalmi bencés, Asztrik apát hozta II. Szilveszter bencés pápától Szent István koronáját, stb.” Mindezen érvek azonban kevésnek bizonyultak volna a Komárom mellett szólókkal szemben. A háttérben azonban megbújik egy akkor még ki nem mondható tényező, ami a főapát és a rend vezetőinek politikai realitásán alapult: számolva a háború várható kimenetelével, Komárom és vele az iskola elvesztésével, biztonságosabb helyet kerestek az új intézménynek.

Teleki, elfogadva a főapát indokait, beleegyezését adta a helyszíni megvalósításához. A gimnázium épületének helyét ő maga választotta ki. Az új iskola Pannonhalmán történő felépítésének tervét azonban nem mindenki fogadta kitörő lelkesedéssel. A budapesti olasz követ kifejezésre juttatta, hogy véleményük szerint Komárom vagy Kassa – felvidéki városok lévén – jobban kifejeznék a bécsi döntés és az iskola alapítása közötti összefüggést. Nemcsak az olasz politikai élet vezetőit, hanem a bencés rend előjáróit is meg kellett nyerni az ügynek. Ez a feladat Kelemen Krizosztom főapátra hárult. A rend ebben az időben – a világgazdasági válság során elszenvedett veszteségeinek következtében – nagyon nehéz gazdasági helyzetben volt. A pénzügyi okokból egyet nem értők mellé felsorakoztak azok is, akik kolerájuk csendjét féltették az iskolán keresztül beáramló világi zajoktól. A főapátnak minden tekintélyét latba kellett vetnie, hogy a Serédi Jusztián hercegprímás támogatását is maga mögött tudó ellenzékkel szemben elfogadtassa rendjével a pannonhalmi gimnázium építésének tervét. Egyesek az anyagi háttér hiányától féltek, mások a főmonostorból nyíló kilátást és a monasztikus élet csendjét féltették.

1939. április 20-án a minisztérium megbízottjai megtekintették Pannonhalmán a gimnázium helyül javasolt területet, és tárgyalásokat folytattak a főapáttal. A tárgyalások eredményeként létrejött egy végleges megállapodás a rend és a kormány között, amit 1939. augusztus 18-án öntöttek végső formába a Hóman Bálint vallás és közoktatásügyi miniszternél tartott tárgyaláson. Itt került szóba a felállítandó intézmény nevének kérdése is. A gimnáziumot Kelemen Krizosztom főapát épp úgy, mint Kovács Arisztid, az iskola első igazgatója, Dantéről szerette volna elnevezni, a politika azonban közbeszólt.

Érdemes ezen a ponton megállnunk és fejet hajtunk rendi vezetőink bölcs döntése előtt. Ahol igazán lényeges volt – az épület helyszínének esetében – ott kötötték az ebet a karóhoz: a végsőig ragaszkodtak Pannonhalmához. Ami változhat, és ezért végső soron másodlagos, engedtek: így lett az iskola első neve: Pannonhalmi Gróf Ciano Galeazzo és Costanzo Gimnázium.



A Bencés Diákszövetség hírei



BDSZ-Projektek

A Pannonhal-MA előző számával együtt kézhez kaptátok a 20 éves Bencés Diákszövetség tájékoztató füzetét, melyben belépési nyilatkozatot is találtatok. Weboldalunk, a www.bencesdiak.hu részletesen bemutatja Diákszövetségünket. Itt kiadványaink: Almanachunk, Hírleveleink digitális formában megtekinthetők, a bencés családdal kapcsolatos friss hírek olvashatóak, valamint a belépési nyilatkozat és az információs adatlap digitálisan is letölthető, de kérésre postán is küldünk. Projektjeink:

- BDSZ Ösztöndíjalap: Tanévenként 10 egyetemista diáktársunk között fejenként 100 ezer forintot osztunk szét szociális alapon vagy jó tanulmányi eredményért.

- BDSZ Iskolaalap: 2007-ben, évi 1.000.000 Ft-tal létrehozott iskolaalapunkra várjuk a diáktársak támogatását. Az évente összegyűlő összeget a Bencés Bál felajánlásaival együtt két gimnáziumunk támogatására fordítjuk.

- BDSZ asztali naptárunk rövidesen megjelenik, melyben diáktársaink által készített fotók, zsoltár idézetek, a bencés családhoz kötődő aktuális programok szerepelnek. Ára: 1600 Ft+postaköltség.

Megvehető személyesen Budapesten, Győrött, Veszprémben.

Amennyiben kérdésed van Egyesületünkéről, projektjeinkről, illetve meg szeretnéd rendelni BDSZ asztali naptárunkat, az alábbi elérhetőségeken megteheted Péter Tamás irodavezetőnél. E-mail:

akta@bencesdiak.hu, Tel: 20/229-5420. Támogatásaitokat az alábbi számlaszámra várjuk: Bencés Diákszövetség: 10403356-33500155-00000000

bdsz 2010
BENCÉS DIÁKSZÖVETSÉG



Bencés bál

A Bencés Diákszövetség és a Medium Pro Educatione Közhasznú Alapítvány 2010. február 6-án immáron ötödik alkalommal rendezi meg a Bencés Jótékonyági Bált. A rendezvénynek az előző két évhez hasonlóan ezúttal is a Szépművészeti Múzeum ad otthont. Bálunk alapvető célja továbbra is a bencés diákok közösségének építése, a rég nem látott barátok, osztálytársak, családok és iskolatársak báli sokadalomba való összefogása. Bálunk jótékonyági célja 2010-ben a bencés gimnáziumok magas szintű természettudományos képzésének támogatása. Ehhez kapcsolódott a bál arcának kiválasztása is. Reisch Elek pannonthalmi bencés szerzetes és gyógyszerész nevéhez számos gyógyhatású készítmény fűződik, amelyeket a mai napig az ő receptjei alapján készítenek.

A Bál világi fővédnöke Gelsey Vilmos, a londoni Cityben elismert befektetési bankár lesz, aki karrierje kezdetén vegyészként diplomázott Cambrigde-ben. Az ő nevéhez fűződik többek között a Mindszenty József Oktatási Ösztöndíj, amely a katolikus közoktatási intézmények leendő vezetőinek képzését támogatja. A Bál védnöke szintén a természettudományok embere. Dr. Gulyás Balázs neurobiológus és egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia és az Academia Europaea tagja. A Bál egyházi fővédnöke ötödik alkalommal – és mondhatjuk, immáron hagyományosan – Dr. Várszegi Asztrik főpát úr lesz.

Az előző évekhez hasonlóan az V. Bencés Jótékonyági Bál is igyekszik minél színesebb programokkal fokozni a bálozók jókedvét. A szórakozás a nyitótáncsal veszi kezdetét. Ismét lesz borkóstolás, fotókiállítás és koktélbár, valamint egy új programmal is bővül a kínálat: megnyitja kapuit a jótékonyági kaszinó. A vacsorát Tahy Ábel zongorajátéka kíséri, a báli hangulatról a Kistemplomos Lovagok gondoskodnak. Természetesen a tombola sem maradhat el, amelynek ára nem változik, darabonkénti 5000 forintos áron lesz megvásárolható. A főnyeremény egy, a Főpát úr által felajánlott tárgy lesz. A bálra a belépőjegy ára egységesen 15.000 forint lesz. Jegyeket a bál hamarosan megújuló honlapján, a www.bencesbal.hu internetes oldalon tudnak rendelni, ahol asztalfoglalásra is lesz lehetőség. További információért keressék bátran Fabu Annát, a Medium Alapítvány kapcsolattartóját (tel: 0620/804-1166).

A szervezők



Rendes prefektusok

Interjú Henrik atyával

Arra kérlek először, hogy mesélj a gyermekkorodról, illetve az egész utadról a bencés rendig!

A szlovákiai Nagykaposról származom. Ott töltöttem egész gyerekkoromat, az általános iskolás éveket. Tizennégy évesen kerültem el otthonról Kassára, a Magyar Tannyelvű Középfokú Ipariskolába. Egyrészt édesapám példája motivált, aki ugyancsak „iparista” volt. Mindig tisztelettel mesélt az iskoláról, egykori tanáiról – kedves emlékek fűzték őt az alma materhez. Személyes kötődése egyszerűen kíváncsivá tett. A másik jelentős motivációs tényező természetesen a műszaki világ iránti vonzódás volt. Egy ideig sokat töprengtem azon, hogy gépészmérnök legyek. Érettségi után azonban egy teljesen más irányú döntés született bennem: a mérnöki pálya mellett szintén foglalkoztatott a kérdés, hogy teológiát tanuljak és pap legyek. Gyerekkori vágyaim mellett egykori plébánosom életpéldája is szerepet játszott ebben. Számos élő útjelző volt az életemben: olyan emberek, akiknek az élete hatással volt ez irányú gondolkodásomra. Ha csak nagymamámat említem, aki alázatos emberségével imádkozni tanított, aki az Isten szolgálat szeretetét, s az Istenkeresés vágyát oltotta belém. A plébánosommal folytatott beszélgetések után gondolkodtam el azon, hogy szerzetes leszek. A Pannonhalmára tett látogatásom olyan benyomással volt rám, hogy úgy éreztem, itt kell maradnom. Ennek most már idestova 15 éve. Végeredményben hosszú évek és események sajátos kölcsönhatásának köszönhetően hoztam meg a döntésem. Ennek a folyamatnak letagadhatatlanul része a belső keresésem, a lelki alakulásom, az Istenkeresés vágya, mint ahogyan a gyerekkori éveimet meghatározó emberek életpéldája is. Azonban amire akkor a legkevésbé gondoltam, hogy tanárként fogok működni.

Fontos lehet, hogy voltál-e kollégista? Emlékszel-e valamilyen jó sztorira ebből az időből?

A kassai „Ipari” állami iskola volt, tehát jellegében más, mint a pannonthalmi Bencés Gimnázium. Érettségit és egyben szakmát is adott, gépészeti és elektrotechnikai vonalon egyaránt. Kollégista voltam, azzal a különbséggel, hogy minden hétvégén hazajártam. Osztályként, az évek során, sokféle változáson mentünk keresztül, a végére viszont igazi közösséggé váltunk. Kedveltem az osztálytársaimat, akikre azóta is tisztelettel és szeretettel emlékezem vissza, mint ahogyan az osztályfőnökömre is, aki – mérnök lévén – a maga precizitásával, tudásával, lojalitásával, a benne lévő jóakarattal, higgadt kimértiséggel mindig azon volt, hogy a szó erejével minket a jó ügynek megnyerjen. A kollégiumi élet sajátos hangulattal bírt. Az étkezés, a diákebédli ott is gyakran okozott meglepetést. Alkalmanként kiegészítésre szorult az étrendünk, így hát olykor – bár tilos volt – főztünk: tojást, rizst. A szobáinkat magunk takarítottuk. Szabadidőnkben pedig beültünk egy-egy szobába és a legkülönbözőbb dolgokról beszélgettünk, vitáztunk, gitározunk, vagy hajnalokba nyúlóan rajzoltuk a határidős műszaki rajzokat. És ott voltak a korrepetálások... Egy-egy nagyobb dolgozat előtt (pl. mechanika témazáró) csoportosan jöttek az osztálytársak, és ilyenkor többen, akik értették az adott anyagrészt, óriási háztartási csomagolópapírokat vetünk elő, amiket a falra ragasztottunk, és azokra írva magyaráztuk az elméletet, és oldottunk meg feladatokat. Élmény volt így együtt élni és dolgozni.

Ez kifejezetten magyar nyelvű iskola volt?

Igen. Furcsán is mutatott a szocialista iparosítás által felduzzasztott, túlnyomó többségben szlovák ajkú Kassa szívében. Nagy múltú és népszerű iskolának számított, amely országos szinten gyűjtötte össze a magyar ajkú diákokat. Nevét öregbítették az évtizedek során elért kimagasló eredmények, öregdiákjainak életútja, de legfőképp a személyes kötődések, az osztálytalálkozókat jellemző családi légkör.

Külön privilégiumként éltem meg a kassai polgár-létet. Márai életének és írásainak megismerése pedig még jobban elmélyítette bennem ezt a kötődést.

Tudni kell rólad, hogy zenész- vagy zenei ember vagy: énekelsz, gitározol, sőt mostanában basszusgitározol. Honnan jön ez a zenei érdeklődés?

A zenélés iránti vágy az iskolai évek alatt mindig jelen volt. Egyik középiskolai





osztálytársamtól tanultam meg alapszinten gitározni. Sőt, azokban az években néhány osztálytársammal együtttest is alakítottunk, és a kor slágereit dolgoztuk fel. Általában a próbákat tanítás után az iskolában tartottuk. Később már itt Pannonhalmán, a növendékek alatt kezdtem el gitárórákra járni. A tévhiteket eloszlatandó, továbbra is abszolút amatőrnek tartom magam. A családjunk nem egy zenész-család, de zenekedvelő emberekből áll. Édesapám mesélte, hogy gyerekkorában hegedült, valamint apai nagyapámról tudom, hogy kántorként működött. A keresztapám hosszú évekig gitározott. Gyerekként egypárszor megkínóztam az elektromos gitárját.

A nagy népszerűségnek örvendő tanári jazz zenekarnak is Te vagy a szervezője, vezetője. Hogyan született meg az együttes, kik a tagok?

Az együttes vezetője címet túlzásnak érzem – az én szememben egy ilyen cím bizonyos szakmai hozzáértést igényel, amit nálam túlzás lenne feltételezni. Alapvetően az egész ötlet talán abból az igényből fakadt, hogy a hétköznapi tevékenységek mellett legyen egy olyan kikapcsolódási lehetőség, ami nem munka, hanem ami kikapcsol, feltölt, örömet szerez, másokkal megosztható, és – legfőképpen – közösségben történik. Az együttzenélés öröme, mint tapasztalat, nekem alapvető élmény.

Körülbelül három éve érkezett iskolánkba Kiss Zsolt tanár úr, aki éneket tanít. Meséltem neki a jazz iránti érdeklődésemről, és hogy bár nem sokat konyítok hozzá, de szívesen megpróbálnám játszani. Ez elsőre merész ötletnek tűnt. Hangszerként pedig a basszusgitár kínálkozott alternatívaként. Zsolt abszolút nyitott volt az ötletre. Először egy-két népszerűbb dalt dolgoztunk fel, majd a repertoár, ill. a zenekar is bővült. Jelenleg a felállítás a következő: Tóth Mária – ének, Kiss Zsolt – zongora, Gelencsér Tamás – dob, jómagam pedig basszusgitáron játszom. Fellépéseinkre eddig egy-egy Szent Márton ünnep, farsang, évszázó koncert alkalmával került sor.

Mindannyian saját időbeosztással rendelkezünk, megfelelő időpontot nehezen és ritkán találunk a közös gyakorlásra. Eddig átlagosan egy próbát tartottunk egy-egy fellépés előtt. Akadt olyan is, hogy csak ketten, vagy hárman próbáltunk, a legtöbbször dobos nélkül, és a legtöbb esetben a nap végén, késő éjszaka. Mindazonáltal, a tudat, hogy mindannyian egyénileg is készülünk ezekre az alkalmakra, ad valamiféle biztonságérzetet és ráhangyatkozást.

Fontos dolog volt az életedben, hogy három éve elzarándokoltál Santiago de Compostella-ba, a Francia úton. Tavaly pedig a kevesek által járt portugál úton jutottál el Szent Jakab sírjához. Az El Camino-ról mostanra a legtöbb embernek van egyfajta képe, sok honfitársunk vág neki a zarándoklatnak. Mik a te tapasztalataid?

Akárkit kérdeznénk, más-más különbséget vélne felfedezni az útról a köztudatban kialakult kép és saját tapasztalata között, hiszen mindenki, aki az utat végigjárja, személyre szabott élményekkel és tapasztalatokkal tér vissza – és valójában ez a fontos. Körülbelül 1997-98 óta élt a fejemben a Compostella-i zarándoklat gondolata. 2006-ban ez meg is valósult. Nem igazán tudtam, hogyan készülhetnék fel az útra. A legjobb tanácsot talán a lelkipáteremtől kaptam: mindenféle előképzet és elvárás nélkül lenni jelen az úton. Az elvárásoktól való megszabadulás egy nagyon nehéz és egyben mélyreható tapasztalatot jelentett számomra. Csak ebben a szabadságban tud igazi, örömteli élménnyé válni minden történés, amelynek útközben részesevé-részévé válik a zarándok. Hálát adni, és egyáltalán tudni elfogadni a segítségnyújtást, a másik embert, azaz, megélni azt, hogy az ember nem egy önmagának való, hanem az Istennel és az emberekkel folytatott dialógusból élő teremtmény – alapvető emberi, egzisztenciális élmény. Annak a felismerése és megtapasztalása, hogy emberi erőfeszítéseink mellett szükségünk van a kegyelemre – azaz, az Istentől jövő kiegészítő támogatásra – pedig keresztény hitélmény.

Egyszerre vagy prefektus és bencés. Civil prefektusként azt látom, hogy nektek, bencéseknek is megvannak a sajátos nehézségeitek e két életforma összeegyeztetésével.

Osztályfőnök-prefektusként és tanárként is jelen vagyok az iskolában, mindkét szakmat – földrajz és angol – tanítom. Emellett pedig a közösségben is igyekszem jelen lenni. Mind a bencés, mind a tanár-prefektus életformára igaz, hogy teljes embert kíván. A saját bőrömmön tapasztalom azokat a feszültségeket, amelyek a két létforma térbeli-időbeli összeegyeztethetetlenségéből fakadnak. Számítalan alkalom van, amikor nem tudok ott lenni a közösség alkalmain, mert iskolai feladatot látok el; és van, hogy a közösséggel vagyok, mert úgy érzem, akkor ott, velük kell lennem. Nem egyszerű megtalálni az egyensúlyt, s erre nincs általános recept. Úgy hiszem, ez egy napról-napra megélendő döntés és küzdelem, amelynek eredményeként ki-ki úgy tud jelen lenni, hogy amellett sem bencésé, sem embersége nem sérül.





Civilizált prefektusok

**Sokak számára idegenül csenghet a civil prefektusság "intézménye", hiszen egy évtizede sincs annak, hogy a bencések mellett megjelentek a civil nevelőtanárok. Rovatunk olyan embereket mutat be, akik világiként vállalkoztak a teljes embert kívánó nevelői munkára. A prefektusi kar egyik leg-
régebben szolgáló civil tanárával, Schilde Renével Dejcsics Konrád OSB készített interjút.**

Kedves René, hét éve vagy Pannonhalmán a gimnáziumban, mi volt az a legnagyobb élményed, amelyet itt éltél át?

Van egy konkrét esemény, ami nagyon élénken él bennem, talán azért is, mert nemrégiben egy levélváltás során újra felidéztem, és azóta is nagyon dolgozik bennem, ezért most nem nehéz a választás. Talán nem azt mondanám, hogy a legnagyobb élményem, mert ilyen szempontból nem tudnám rangsorolni az itt átélt, meghatározó élményeimet, de mindenképpen az egyik legnagyobb és legmeghatározóbb, amely megerősített a prefektusi munkámban, megmutatta annak szépségét.

Még az előző osztályom idején történt az eset. Egyik este, már takarodó után sétáltam vissza a dolgozószobám felé, amikor észrevettem, hogy az egyik diákom ott áll a sötét folyosón, az ablaknál. Oda is mentem hozzá, és arra készültem, hogy beküldöm a hálójába lefeküdni, ahogy ezt általában tennénk. Amikor odaléptem hozzá, mégsem ezt tettem, hanem valamilyen indíttatásból megkérdeztem tőle, mire gondol éppen, mi foglalkoztatja. Ezzel a kérdéssel egy hosszú beszélgetés elindítója lettem, amelyben ez a diákom őszintén, nyitottan beszélt az érzéseiről, félelmeiről, kérdésekről, akik akkor foglalkoztatták. A beszélgetésünk a sötét folyosón, az ablakpárkánynál állva, suttogva történt, nem mentünk be a szobámba, egyszerűen valahogy úgy alakult, hogy ott ragadtunk. Nagyon meghatározó és felemelő élmény volt számomra ez a párbeszéd, mert betekintést nyerhettem abba, hogy az a 15 éves fiú mennyire éretten gondolkodik élete és a körülötte lévő világ dolgairól: családról, jövőről, hivatásról stb. Őszintén szólva zavarba is jöttem néhány kérdésével, amelyeket hozzám intézett, mert annyira találóak és megdöbbentőek voltak. Miután befejeződött a beszélgetésünk, és hazaindultam, jóleső érzés volt bennem, és bizonyosságtudat: az ilyen élményektől szép igazán a prefektusi hivatás, ezért érdemes ezt csinálni. Olyan ritka az emberi kapcsolatainkban, hogy képesek vagyunk igazán megnyílni a másik felé, adni önmagunkból és befogadni a másikat. Éppen ezért volt nagy élmény számomra az ezzel a fiúval folytatott beszélgetés, mert meg tudott nyílni felém, megmutatta önmagát, én pedig rácsodálkozhattam lelkének gazdagságára. Ez pedig nagy ajándék! Azt pedig csak remélhetem, hogy hallgatásommal, és a kérdéseire adott válaszaimmal segítettem akkor neki.

Magad ferences diákként érettségiztél, azóta sok idő nem telt el, de a világ változott. Miben különböznek szerinted a mai fiatalok a te diákkorod fiataljaitól?

Úgy érzem, hogy a mai fiatalokban sokkal több kérdőjel van a világ dolgaival kapcsolatban, mint amennyi bennünk volt. Alapvető értékek kérdőjeleződnek meg bennük, amelyek számunkra még nem volt kérdések. Egyre kevesebb kapaszkodó, biztos viszonyítási pont van az életükben, adott esetben a jövőjükkel kapcsolatban is mások az elképzeléseik. Gyakran találkozhatunk sajnos olyan fiatalokkal, akikből mintha már kialudt volna a tűz, elszállt volna a lelkesedés aziránt, hogy megismerjék a világot, annak tudását. Sok a közönyös, életunt, jövőképpel nem rendelkező fiatal, aki csak túlélni próbálja a napokat, nem pedig megélni. Éppen ezért öröm az számomra, amikor itt Pannonhalmán olyan diákokkal találkozhatok, akiknek vannak elképzeléseik az életükről, jövőjükéről, tudnak örülni, lelkesedni, akarnak megismerni új dolgokat, ki tudják használni azt a sok lehetőséget, amit Qpac kínál számukra.

Ma már nagyon sokszor szelektálnak a tanulmányaik során a diákok az alapján, hogy egy-egy tantárgyhoz kötött tudásanyag elsajátításából származik-e konkrét, praktikus hasznuk, avagy sem. Ha nem, akkor adott esetben gondolkodás nélkül negligálják a tantárgyat, legyen az filozófia, ének-zene, művészettörténet, irodalom, történelem vagy egyéb tantárgy. Könnyedén utasítanak el lehetőségeket, amelyekről gazdagodhatna lelkük, szellemük, a világnak csak egy nagyon vékony szeletét ismerik meg, éppen azért, mert csupán a haszonelv vezérli őket. Itt, Pannonhalmán pontosan ez ellen a szemlélet ellen küzdünk, és hála Istennek sok diákunk van, aki mer és akar nyitott szemmel és füllel járni, a világot széles spektrumban szemlélni.

Melyek a „nevelési elveid”? Mit tartasz Te magad fontosnak gimnáziumi és kollégiumi munkádban?

A Frankában Bánhidya László művészettanárom szokta mondani nekünk: „Ne csak nézz, láss is!” Ő akkor arra gondolt ezalatt, hogy amikor járunk-kelünk Esztergomban vagy bárhol másutt a világban, ne csak az épületek földszintjét, a kirakatok világát tartsuk szem előtt, hanem vegyük a fáradságot, hogy feltekintsünk, és megnézzük az épületek homlokzatát, az épületeket a maguk teljességében szemléljük, lássuk meg milyen gyönyörűek is azok, még ha olyan romosak is, mint akkoriban az esztergomi Széchenyi-tér épületei voltak. A tanár úr szavai nagyon mélyen belém ivódtak, újra és újra eszembe jutnak, amikor járom a világot, próbálom megfogadni

Civilizált prefektusok

az intelmét, feltekintek a homlokzatokra, és gyönyörködöm, még ha romos is az épület. Ezt a fajta szemléletet próbálom az egész életemre vonatkoztatva is átültetni, és ezt a szemléletet szeretném átadni a rám bízottaknak is. Nem csupán az élet egy kis szeletét megélni, megismerni, nem csak a kirakatok világát, az élet felszíni részét megtapasztalni, hanem feltekintve a „homlokzatra”, megpróbálni azt a maga teljességében szemlélni, tehát teljes értékű életet élni, mind szellemi, mind lelki értelemben.

Ez a felfelé nézés magában foglalja az Istenre való feltekintést is, egy olyan látást, amely szeme előtt tartja azt az életcél, amelyet tőle, személyre szabottan kapott. Szeretném megértetni a fiúkkal, hogy megéri a szeretet parancsa szerint élni, megéri az árral szemben úszva, és azzal nem sodródva egyéniséggé formálódni. Örölnék, ha olyan fiatal felnőttek hagynák el Pannonhalmát, akik nem hódolnak be feltétlenül a kordivatnak, akik mernek hinni abban, hogy nem csak úgy lehet boldog az ember, ahogy azt a világ sugallja. Jean Vanier, a Bárka Közösség vezetője írta A közösség című könyvében: „Szeretni annyi, mint sebezhetővé válni.” Én próbálom megélni ezt az életemben, és szeretném, ha a diákjaim is meg tudnák ezt tenni: mernének igazán szeretni, érezni, vállalva annak a kockázatát, hogy sérülnek, mert csak az ilyen szeretetben van meg a teljes bizalom, a másikért élt felelősségteljes élet.

Prefektusi munkámban próbálom nagy hangsúlyt fektetni arra, hogy amellett, hogy a közösséggé formálódás folyamatát elősegítsem, a diákjaimnak személyes figyelmet is biztosítsak. Az év nagy részét nálunk töltik, valamilyen módon meg kell teremteni nekik azt az érzést, hogy „otthon”, biztonságban vannak. Fontosnak tartom, hogy a diákjaim érezzék, amellett, hogy egy osztályközösség tagjai, egyénként is fontosak számunkra, valaki személyesen is figyel rájuk, ott van mögöttük, mellettük. Persze egyértelmű, hogy azt az intenzív és személyes figyelmet, amelyet a szülők megadhatnak gyermekeiknek, mi soha nem tudjuk megadni, de a lehetőségekhez mérten próbálom ehhez valamit hozzátenni.

Mit kaphat szerinted egy bencés diák ma Pannonhalmától? És mit egy civil prefektus?

A legfontosabb, amit ez a hely ad számomra, az „ittthon vagyok” érzése. Mi, bencés és civil prefektusok, tanárkollégák tudunk együtt örülni és együtt szomorkodni. Életem meghatározó elemévé váltak az itteni kapcsolatok, amelyek jócskán túlmutatnak a munkahelyi viszonyok szintjén. A kollégákkal való közös kirándulások, a jókedvű beszélgetések a tanáriban, az ebédlőben, a késő esti, általában spontán szerveződő együttlétek a prefektus kollégákkal mind-mind megerősítenek abban, hogy jó helyen vagyok, és ezt ajándékként élem meg. A pannonthalmi gimnáziumban dolgozni számomra kihívást és nagy motivációt jelent.

Mit adhat a diákoknak Pannonhalma? Egyrészt az internátusi élet jó iskolája annak, hogyan is lehet szoros közösségben élni másokkal. A jó együttéléshez persze sok lemondásra, alázatra van szükség, ugyanakkor sok pozitív hozadéka is lehet: megtanulhatnak a fiúk együtt örülni, együtt küzdeni, tehát megtapasztalhatják az összetartozás érzését, ami nagyon fontos kiindulópont lehet a későbbi életükben, az itt kialakult kapcsolatok sok esetben meghatározóvá válnak egész életükre nézve. Olyasfajta élményekben részesülhetnek, amelyet máshol nem igazán élhetnek meg, gondoljunk csak a Szent Márton-napi pezsgésre, a farsangi eseményekre, a karácsonyváro éneklésre vagy éppen a spirituális misére (fantasztikus, felemelő élmény!). Az a szellemi pezsgés, amelynek itt részese lehet diák és tanár egyaránt, szerintem egyedülálló a maga nemében. A bencés monostor mellett élés pedig biztos alapot és kiindulópontot jelent a lelki fejlődéshez. Hála Istennek számos olyan diák van, akin látom, hogy maximálisan kihasználja a hely nyújtotta lehetőségeket: tanulmányaiban a maximumot próbálja kihozni magából, sportol, zenél, gyakori résztvevője a koncerteknek, az előadásoknak, és más egyéb fakultatív eseményeknek, együtt pezseg a helyvel. Ezt látván támad bennem az a megnyugtató érzés, hogy van gyümölcse, jövője annak, amit csinálunk.



Világot lát(t)unk

Csíki látogatás

Októberben a 9-11. évfolyamos diákok közül egy 25 fős csapat képviselte gimnáziumunkat Csíkszeredában. Vendéglátónk testvériskolánk, a Segítő Mária Líceum volt. Október 11-én vasárnap reggel indultunk el az egyhetes útra. A magyar-román határt átlépve Nagyváradnál állítottuk át óráinkat a helyi időzónára, amit furcsa volt megszoknunk. A Bihar-hegységen a Királyhágón keltünk át. Estére értünk Kolozsvárra. Másnap sétát tettünk a városban, ahol megnéztük a Szent Mihály-templomot, a Babes-Bolyai Tudományegyetemet, a Farkas utcai református templomot és Mátyás király szülőházát. Délben folytattuk utunkat és estére meg is érkeztünk Csíkszeredába. A Hargitáról leereszkedve szép kilátásunk volt a Felcsíki-medencére, a Keleti-Kárpátokra, valamint Hargita megye központjára, Szeredára. A város 85%-a magyar anyanyelvű. Érkezésünkkor testvériskolánk tanárai és diákjai vártak minket. Az éjszakákat a gimnázium kollégiumában töltöttük az utolsó este kivételével, amikor az arra jelentkező diákoknál szálltunk meg. Nagyon gazdag programmal vártak minket.

Kedden Tamás Levente igazgató úr a kollégiumot és a gimnáziumot mutatta meg nekünk, majd megnéztük a Mikó-várat, a benne lévő kiállításokat, aztán a millenniumi templomot. Este ismerkedő játékokon vettünk részt, így jobban összehozhattunk testvériskolánk diákjaival. Szerdán ki ügyesebben, ki nehezebben, de nagy örömmel korcsolyáztunk a csíkszeredai hokicsapat műjégpályáján. Néhányan a jégkorongozást is kipróbálták. Délután megnéztük a Csomád-hegység legnagyobb vulkáni krátertavát, a Szent Anna tavat. A tó körülbelül 900 méter magasan helyezkedik el. Innen a hólepte tájon átsétáltunk a Mohos-tőzezláphoz, majd a kénes kigőzölgéséről híres torjai bűdösbarlanghoz is felkapaszkodtunk. Este kézműves foglalkozásokat szerveztek nekünk, volt kötélfontás, agyagozás és különböző népi karkötők készítésére is nyílt lehetőség.

Csütörtökön a hideg és a havazás miatt elmaradt a tervezett alsíki biciklitúra. Helyette buszra ültünk. Rövid sétát tettünk Székelyudvarhelyen, majd a parajdi sóbányát néztük meg. Ide óriási alagutakon keresztül buszok vittek le minket. A barlangrendszer több 100 méter hosszú és több emeletet is vágtak egymás alá. A felszíni sósziklákhöz is elsétáltunk. Másnap először a Megyei Levéltárba látogattunk el, majd szakadó hóesésben Csíksomlyóra gyalogoltunk. Itt a kegytemplomot és a kolostort néztük meg, az orgonista pedig felengedett bennünket az orgonához, ahol közösen énekeltünk. Innen felkapaszkodtunk a Kissomlyóra, ahol Antal testvér, a Salvator kápolna gondozója várt minket. Mesélt remete-életéről, majd együtt imádkoztunk. Délután mindenki elment az őt fogadó diákhöz. Az a másfél nap, amit náluk töltöttünk, nagyon emlékezetes volt. Jobban megismerhettük egymást, szorosabb barátságokat köthettünk, és betekintést nyerhettünk az ottani emberek életébe. Szombat este közös szentmisével és táncházzal zártuk a hetet, majd fájdalmas búcsút vettünk egymástól, és bár szomorúan de tele élményekkel indultunk a magyar határ felé. Jövőre testvériskolánk látogat Pannonhalmára. Mivel mindannyiunknak nagy élmény volt ez az út, már várjuk a jövő évi találkozást.



Hodován Imre 10.b

Levél Amerikából

Drága Barátom! Szinte látom meglepődő és csodálkozó arcodat, ahogy a számlák között megtalálod leveletem, aminek bal felső sarkába ez van írva: Varga Márton, NEW YORK, USA.

Hogy kerülök ide? Akár hiszed, akár nem, sikerült megnyernem egy esszéversenyt, aminek fődíjaként én és egy másik középiskolás diák képviselhettük Magyarországot az amerikai Nemzetközi Űrtáborban. Te is tudod, hogy Európa labdába sem rúghat az Egyesült Államok mellett, ha űrkutatásról van szó, ezért is volt nehéz dolgom. Azonban mégis akad egy olyan európai fejlesztési és kivitelezési marsszonda, ami hatalmas sikert aratott, és ezzel az Európai Űrügynökséget méltán emelte „a nagyok” közé. Egyébként ezt a versenyt a Magyar Asztronautikai Társaság minden évben kiírja.

Világot lát(t)unk

Három hónappal a díjátadó után, már a Ferihegyen találtam magamat. Teletömött bőrönddel és fejjel, hiszen angoltudásomat egészen addig a pillanatig fejlesztenem kellett. Ilyen gyorsan három hónap még soha sem telt el az életemből. Félelem is volt bennem, mert még nem ültem repülőn, és hét átszállás várt ránk az utazás során. Bizony, jól olvastad: 7. Közel 16 óra repülés után megérkeztünk Washington D.C.-be, ahol három napot töltöttünk; majd az űrtábor területére, amit a NASA tart fenn. A táborba a világ minden pontjáról érkeztek diákok és tanárok egyaránt. Csapatársaim Finnországból, Görögországból, Amerikából, Hollandiából, Indiából és Argentínából érkeztek. A cél az volt, hogy csapatunk sikeresen hajtsa végre egy 6 órás küldetést, ami a felszállást, dokkolást (a Nemzetközi Űrállomáshoz) és egy landolást foglalt magába. A földi irányítók és a pilóták szimulátorok (g-gyorsító, űrrepülőgép szimulátor, stb.) segítségével gyakorolhattak a misszióra. Az egyhetes kiképzés során megtapasztalhattuk a szabadesést egy 80 méter magas toronyból leesve, a három tengely körül forgást. Csapatépítő tréningek segítették a megfelelő kommunikációt és azt, hogy figyeljünk egymásra. Így, a sikeres misszió méltán koronázta a közös munkát. Sok új barátot szereztem én is. Új kapcsolatokat, melyeket ápolni kell. Felejthetetlen élményként maradt meg bennem, hogy egy nemzetközi csapat hasznos tagja lehettem. Néha adódtak nyelvi nehézségek is, de úgy érzem, mindenkivel megtaláltam a közös hangot. Volt, amikor az amerikai angol számomra teljesen érthetetlen zörejjé vált, de (mint később megtudtam) a többiek is hasonlóan vélekedtek. Most itt, New Yorkban vagyok. A Time's Square-től két utcányira lakunk, egy hostelben. A város zsúfolt és hangos. Rohanó emberek mindenütt. Mégsem teljesen új nekem ez a világ, hiszen rengeteget láttam ezt a dobozban, amit tévének hívnak. Rövid, de felejthetetlen két és fél hetes álom volt ez, amiből felébredni talán sohasem lehet. Holnap utazom. Üdvözléssel:

Varga Márton 10.b

Meschedei és qpaci diákok közös utakon



Miután szeptember 11-én megérkeztek a német diákok az átépítés alatt álló iskolánkhoz, hamarosan elvittük őket családjaikhoz, és együtt töltöttük a hétvégét. Vasárnap este visszajöttünk, és jót játszottunk velük az Asztrik-teremben, majd az altemplomban közösen imádkoztunk. Hétfőn a vendégek a monostort nézték meg két diaktársunk vezetésével, délután pedig fociztunk, kosaraztunk velük. Kedden a dévényi várból megpillanthattuk a Duna és Morva folyót, és a három ország határát. Pozsony előtt megálltunk Máriavölgyben, itt a pálosok híres templomát néztük meg közösen. Pozsonyban egy idegenvezető kísért minket.

Megnéztük a Szent Márton-dómot, különösen érdekes volt számunkra egy régészeti feltárás, üvegfelület alatt láthattunk eredeti romokat, csontvázakat. Sokat beszélgettünk a német diákokkal, és készültünk lélekben a visszavágó focimeccsre. Szerda délelőtt velünk együtt órákon voltak a német diákok. Ebéd után Győrbe indultunk, ahol először a városházat kerestük fel. A díszteremből három csoportban húsz-húsz fő mehetett fel a toronyba egymást váltva. Fent a kilátóban egyrészt érdekes volt a nagyváros felülről, másrészt a magasság-mélység élményében volt valami félelmetes is. Ezután a győri bencés iskola tanárnője, Zita tanárnő vezetett a belvárosban, és meglátogattuk a győri bencés iskolát. A németek már nagyon várták a szabadidőt. A Liget-étteremben vacsoráztunk, az estét a köszöntések, az ünnepi környezet és diaktársaink zenélése tette hangulatossá. Míg kedden a 11. osztályok vendégfogadói, szerdán a 12.-esek, csütörtökön hat 10.-es diák mehetett a vendégekkel. Szemerkélő esőben egy kisbusszal indultunk Tihanyba. A tihanyi templomot természetesen németül mutatták be. Ezután megebedtünk az apátság ebédlőjében. Közben több-kevesebb sikerrel próbálkoztunk németül társalogni. Majd beültünk a Rege kávézóba, és ott beszélgettünk. A meschedeiekkel együtt lesétáltunk a hajóállomáshoz, és ott felszálltunk egy sétahajóra. A versenyző vitorlások és az apátság látványa, illetve árnyéka a víztükörben megragadó volt. A balatonfüredi mólón búcsúztunk el a németektől, és visszaindultunk Pannonhalmára.

Ph'03

Aki kérdez... Huszti Zoltán

Miben érzed „kiválóságodat” a többi pannonthalmi diákhoz képest? Vajon miért épp rád esett a választás?

Szerintem véletlen, hogy most engem választottak interjúalanynak, sok más jó választás is születhetett volna, és született is az újság korábbi számaiban, és nem szeretném általánosságban elhelyezni magamat a többi pannonthalmi diákhoz képest. Ha kiválónak mondom magam, akkor az értékelésnél saját szempontjaimat veszem figyelembe, melyek szerint tényleg kiváló vagyok; de ilyen szempontokat mindenki tud találni saját magának. És talán nem is baj, ha talál. De az eredményt nem lehet fennnen hirdetni: az történne velünk, mint Józseffel, bedobnának a kútba. József az eset után is ugyanolyan kiválónak gondolta magát, de megtanult valamit arról, hogyan kell ezt kommunikálni. Most én is próbálok megfelelően kommunikálni.

Kedves József, nevezd meg legalább egy józsefi képességedet!

Thomas Mann Józsefe szép és okos volt, meggyőzően tudott beszélni, különösen jó éjszakát kívánni, könnyen átlátta a helyzeteket, vagyis jól modellezte a valóságot. Én nem tudom, milyen mértékben rendelkezem ezekkel a képességekkel, és nem is foglalkozom vele, mert elégedett vagyok a tulajdonságaimmal. József nem csak a képességeivel volt elégedett, hanem mindig megbékélt a sorssal, hagyta azt történni (lásd: Sólyom László életinterjú, 147. oldal. Google: Simitis mintaképe). Ami épp adódott, azt mindig teljes erőbedobással végezte, mert hitte, hogy ez hozzátartozik az előkészülethez, aminek végén ő majd valami nagyot fog alkotni. Számára semmi sem számított elpazarolt időnek. Ez utóbbi már kevésbé jellemző rám, bár szeretném, hogy jellemző legyen.

Szerinted mi a titok? Neked vannak-e?

A titkot most úgy szeretném értelmezni, mint titkos módszert, amelynek ismeretével, használatával valamilyen cél könnyebben elérhető. Ilyen módszereim nekem nincsenek; ha mégis vannak, akkor annyira titkosak, hogy még én sem tudok róluk, de érdekelnének, mert szeretnék tudatosabban élni.

Nyilvános módszereim vannak, ezekben nincs semmi speciális vagy titkolnivaló, sokan alkalmazzák őket. Például törekszem arra, hogy este 10-kor lefeküdjek, és reggel 6-kor felkeljek; hogy mindig rendesen reggelizzem, meleget ebédeljek, keveset vacsorázzam; ez Pannonhalmán után, budapesti egyetemre bejáróként nem volt egyszerű; igyekszem minden nap egy órát imádkozni, Jálics Ferenctől tanult módon; igyekszem minden nap valamit sportolni (jelenleg ez foci, úszás, futás vagy jóga). Újra és újra elhatározom, hogy csak reggel és este nézek emailt, és csak este olvasok az interneten híreket, hogy napközben megszokás nélkül tudjak az aktuális feladatra koncentrálni. Az interneten nem szoktam fölösleges dolgok olvasgatásával tölteni az időt, de az a helyzet, hogy, ami tényleg hasznos és érdekes, abból is túl sok van, és könnyen becsapom magam azzal, hogy ezeket tulajdonképp érdemes elolvasni... És így, ha nem fegyelmekem magam, elmegy az egész életem ilyen kis, hasznos dolgok olvasgatásával. Akik valami nagyot hoztak létre, nagyon tudatosan osztották be az idejüket, kijelölt céljuknak megfelelően, és képesek voltak sok mindent elengedni. Asztrik atya tanította nekem, hogy „minden nincs”. Szeretnék céltudatosabb lenni. A válogató és céltudatos hozzáállás akkor lehet józsefi, ha a cél eléggé általános; ekkor lehet teljes erővel az aktuálissal foglalkozni, és nem terelik el a figyelmet az elvégezetlen egyéb feladatok, melyeket folyamatosan jelölök ki az esetleges konkrétabb céloommal kapcsolatban. Mivel rólam van szó, nagyon sok ilyen feladat van, mert még mindig nem tanultam meg, hogy „minden nincs”.

Milyen tanulsága van ennek a „minden nincs”-nek számodra?

Most úgy gondolom, hogy a legnagyobb hiba, amit amiatt követtem el, hogy ezt nem vettem figyelembe, az volt, hogy az orvosi egyetemre jöttem, aztán, hogy itt maradtam. Mindig túlságosan elméleti voltam, a „mit érzek” és „mit szeretnék” kérdésekre nehezen tudtam válaszolni, mert „túlgondolkoztam” a választ. Általános iskolában a tanulás nem jelentett kihívást, helyette otthon családi újságot szerkesztettem, és sokat rajzoltam, a rajzok leginkább különféle tervek voltak: ház-, város-, ország-tervjazok, különféle gépek tervei, például bicikli, óra, számológép, hifi-erősítő stb. és szoftver-felhasználói felületek. Megrajzoltam, hogy nézne ki az Ambi-OS, az én operációs rendszerem. Pannonhalmán új élményként hatott rám, hogy lehet tanulni is, és ezt elkezdtem élvezni. Természettudományokból voltam a legjobb, és Antal atya, Drodzák Attila, Rékási tanár úr nem hagytak békén, amíg el nem jártam szakkörökre, versenyekre. Közben önállóan sokat foglalkoztam programozással, készültem a Nemes Tihamér Programozási Versenyre. Egy időben elméleti programozás-önképzőkört is szerveztünk, ami néhány alkalom után az én magán-előadássorozatommá vált, és a hallgatókkal való interakció hiánya miatt befulladt. Viszont

Aki válaszol... Kaposi Ambrus

állandó használati engedélyem volt a kis gépteremhez, ahol a programozáson kívül figyeltem a híreket az alternatív operációs rendszerekről, otthon Windowsról BeOS-re, majd Linuxra tértem át, és arról álmodoztam, milyen lenne az igazán jól használható számítógépes rendszer. Voltak hasonló érdeklődésű, nagyon tehetséges iskolatársaim, az osztályunkban Rucz Péter, fölöttünk Éliás Gergely és Juhász Máté, akikkel néha konzultáltam. 11.-ben matek-fizika faktos lettem, de Rékási tanár úr a nem-biosz-faktosok közül hármunkat megeskettett, hogy jelentkezni fogunk biológia OKTV-re, és ott tudásunk legjavát nyújtjuk. 11. végén pedig eldöntöttem, hogy orvosi egyetemre fogok jelentkezni, 12.-ben ezért matek-fizika-biosz faktos lettem. Ha megkérdezték tőlem ekkor, hogy mi érdekel, az volt a válaszom, hogy minden. Elméletileg közelítettem meg a kérdést. Azt javasolták, hogy menjek orvosnak, mert ott szükség van matematikus gondolkodású emberekre; és azt gondoltam, hogy tulajdonképp az orvostudomány a természettudományok legmagasabb szintű alkalmazása, miért ne mehetnék kutató-orvosnak. Az orvosnak minden tudást át kell fognia, mindent meg kell értenie, integrálnia, hiszen a legbonyolultabb biológiai rendszerrel foglalkozik.

Ez a döntés, azt hiszem, az igazi döntés elodázása volt, nem akartam még felismerni, hogy mivel szeretnék foglalkozni, és nem akartam elengedni semmilyen lehetőséget, megmaradtam abban, hogy én mindent akarok, pedig tudtam, hogy „minden nincs”. Az orvosi egyetem közben viszont kiderült, hogy ez nem fog menni: vagy megtanulom rendesen az orvostudományt, vagy magamban programozgatók otthon. Én pedig otthon programoztam, mert nem volt kedvem elővenni az orvosi könyveimet, csak ha kényszerítettek rá, vizsgaidőszakban. Kiderült, az orvostudomány se nem matematika, se nem programozás, hanem valami egészen más, amihez nekem nincs sok közöm. De voltam annyira perfekcionista, hogy vizsgaidőszakban általában rendesen megtanultam az anyagot, jó jegyeket szereztem, így a sikerélmény hatására mindig beiratkoztam a következő félévre, mígnem eljutottam odáig, hogy ezt az egyetemet már nem hagyom abba, mert már alig van hátra belőle. Most az utolsó, gyakorlati évetem végzem, Erasmus ösztöndíjjal Regensburgban. Ötödév közben párhuzamosan elvégeztem egy évet az ELTE-n programtervező informatikus szakon, és láttam, hogy igazából ezt szeretném csinálni. Tudom, milyen irányba szeretnék tovább menni, de még várok, amíg vége lesz az orvosi egyetemnek. Valamikor biztos megtudom, miért kellett elvégezni. Azért nem hiszem, hogy ez is csak egy kis, hasznos dolog lenne. Céltudatos vagyok, de nem tudom a nagyon távoli célokat, csak a legközelebbit: mit kell megtanulnom ahhoz, hogy elég ismeretem legyen ahhoz, hogy meg tudjam mondani, mi az, amit el tudok majd érni...

A titok végül is az, ami mindezek mögött van; talán egy közös motívum. De ez a reflexió csak a mostani állapotot tükrözi: lassan, de változom, és még lassabban, de változik az is, amit magamról gondolok.

Kedves Ambika, azt szerettem volna megkérdezni, hogy mit javasolsz, mit ajánlasz az interjú olvasóinak, de előző válaszod én önhatalmúlag életvezetési tanácsnak is tekintem.

További szép életet kívánok!



Életünk

Szent Márton nap

„Csodálkozol a kokainistán, s nem érted?
Gondolkozál az okain is tán – s megérted!
(Kosztolányi Dezső)

Imitatio Sancti Martini

„egy szokottnál jóval keményebb tél közepén”

Esős ős volt. Gondoltunk az okain, miért a drog. „Úgyse leszek drogos, nem érdekel!” Akkor hát. Az idei témának két apropója volt. Noha nem volt még „iskolai ügyünk” a drogból, de naivak sem akarunk lenni. Régi adósságunk a drogprevenció. Ez a hasznos fele: délelőtt osztályonként három óra. De a másik az igazi, a mindenkori mártoni ok: megérteni a problémát, most a drogfüggők, szenvedélybetegek szenvedését, szolidaritást vállalni velük.

„a szerencsétlen ember könyörgött”

Márton viszont szóltan. Még nincs tizenhét éves – kamasz. Mégsem kérdez. De meddig mehetne el a kérdéseivel? Azt kérdezhetné, hogy miért nem mész dolgozni? (Milyen is lehet utcáról, a papundekliről munkába menni?) Ahelyett, hogy innál? (Mintha olyan egyszerű lenne abbahagyni. Meg munkát találni.) És ha köztörvényes bűnöző? És tényleg mi van a rabokkal? Nekik is lehet segíteni?

„az Istennel eltelt férfiú megértette”

Mit is? Hogy milyen is lehet így szenvedni, konkrétan fájni. Polgári világunkban könnyen megússzuk a szembenézést. Most sem találkoztunk droggal: visszaestek mind, akik jöttek volna. Tavaly sem tudtunk roma gyerekeket hozni: mit is kezdtünk volna velük ennyien? Maga a találkozó létrejötte nehéz. Mennyivel könnyebb – akár tömegben is – találkozni az ünnep vendégével, a Maria Laach-i bencés apáttal, vagy a témához meghívott előadónkkal Vizi E. Szilveszterrel.

„az Úr neki hagyta azt, akin senki nem könyörült”

A Szent Márton-pályázatot három témában írtuk ki: 1. Interjú egy rehabilitációs központ vezetőjével, 2. A szenvedélybetegség kialakulásának folyamata, 3. A kábítószerfüggőkről és drogról alkotott társadalmi kép. Varga Márton nyerte meg „Aki elesett, az álljon föl” c. pályaművével.

„már hasonló célra mindenét elajándékozta”

Vannak „hálás” célok, amelyek hamar megadják magukat – erdélyi iskola, fogyatékkal élők táboroztatása, veseműtét, magyar és szerb irodalmi folyóirat, siket kislány hallókészüléke, kárpátaljai líceum, afrikai kórház –, meg a kicsit nehezebbek, amelyekért többet kell dolgozni, mert „gyanús” a szenvedésük – Magyarországon élő menekültek, cigánymisszió. Harmadszor téma a drog a Szent Mártonozás történetében. A Leo Amici (1998) és a Megálló csoport (2001) után idén a székesfehérvári RÉV Szendélybeteg-segítő Szolgálat javára gyűjtünk. 840 ezer Ft-ot.

„néhány körülötte álló nevetett rajta”

Miért is nem magunknak gyűjtünk inkább valami értelmes célra? Mondjuk, felújítjuk az arborétumi foci pályát, vagy ebből növeljük az ösztöndíjalapot.



Nem úszhatjuk meg a kapcsolatot, a másik embert, és annak a szenvedését. Mártont követni, utánozni, utána csinálni ezt jelenti. A budapesti bencés ház, a Szabina is beszáll a gyűjtésbe. Utánozás keresztény szokás.

„megcsonkított öltözéke csúfnak látszott a számukra”

Átöltözik az iskola, buli van. Padok a folyosón, prefektusi kanapék az osztályteremben. Tanárok a diákok közt, takarítónők és tanárgyerekek, öregdiákok. A bolhapiacra fehér elefánton lehet dülöngélni, Titusz atya, sőt Júlia tanárnő is ott billeg egyszer. Közben a Kossuth Rádió készít interjút a rikkancsokkal. Rulett, karaoke, török fürdő, Beugró. A Jeges-teremben ezalatt öt sátorban (!) a RÉV vezeti körbe az érdeklődőket egy különleges kiállításon, amely a szenvedélybetegség különböző stádiumait mutatja be.

„sokan nagyot sóhajtottak, mert semmi hasonlót nem tettek”

Idei találmány a Népek konyhája. Konyhánkat megújítani akaró mesterszakácsunk, Radványi Roland lovagias ajánlata: minden osztálynak egy nemzeti étel, a hozzávalót adományként kapjuk. Töltött káposzta (erdélyi), kuskusz (algír), spenótos tortellini (olasz), quesadilla (mexikói), pakora (indiai), bratwurst (német), barackos pulyka (ausztrál), muszaka (görög), falafel (török), no és a hetedikesek cukrászdája.

„bár kétségkívül többjük volt”

Ünnep zárja az ünnepet, fontos, hogy jól végződjön. Nagy zenék szólnak ilyenkor. Most a Lantos Zoltán Mirrorworld ad egy egészen parádés koncertet. Pedig fáradtan – ráadásul fél pénzért, mintegy adakozva – esnek be hozzánk. Svájc-Kína-India útvonalon érkezik a hegedűs Pannonhalmára. Jó látni, hogy tetszik a fiúknak, és az együttes is jól érzi magát. Régi büszkeségünk, hogy jó közönség vagyunk. Ide érdemes szervezni koncertet.

„A következő éjszaka Márton meglátta Krisztust” – zárja sorait lassacsán Sulpicius Severus.

Barcza István



Eredmények

Verseny	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny - Informatika I. kat.	Hunyadi Márton	11.a 29.	Soós Péter
Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny - Informatika II. kat.	Hunyadi Márton	11.a 13.	Soós Péter
Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny - Biológia I. kat.	Pálta Tamás	11.b 19.	Dr. Rékási József
Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny - Biológia I. kat.	Czett András	11.b 38.	Dr. Rékási József
Móra Ferenc Verseny Novellaelemző és Fogalmazási Verseny	Wágner Ádám	10.b 3.	Borián Elréd
Móra Ferenc Verseny Novellaelemző és Fogalmazási Verseny	Csaba Bálint	11.a különdíj	Komálovics Zoltán
Savaria Országos Történelem Tanulmányi Verseny	Szabó Máté	8.a 1.	Schilde René
Savaria Országos Történelem Tanulmányi Verseny	Horváth Áron	10.b 4.	Boros Zoltán, Dénesi Tamás
Savaria Országos Történelem Tanulmányi Verseny	B.Kis Marcell	10.b 9.	Boros Zoltán, Dénesi Tamás
Savaria Országos Történelem Tanulmányi Verseny	Vári Zsolt	10.b 12.	Boros Zoltán, Dénesi Tamás
Savaria Országos Történelem Tanulmányi Verseny	Kovács Zoltán	10.b 13.	Boros Zoltán, Dénesi Tamás
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Katona Ádám	10.a 16.	Borián Elréd
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Szaplonczay Márton	10.a kiemelt dícséret	Borián Elréd
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Szegedi Domonkos	10.b kiemelt dícséret	Dejcsics Konrád
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Székrenyes Dániel	10.a dícséret	Borián Elréd
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Hakkel Tamás	8.a 1.	Csertán Judit
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Kostyál Előd	8.a 4.	Csertán Judit
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Várad András	8.a 8.	Czakóné Zsuzsa
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Kaposi Brúnó	8.a 9.	Csertán Judit
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Szabó Máté	8.a 12.	Czakóné Zsuzsa
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Kovács Dávid	8.a döntős	Csertán Judit
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Lampért Dávid	8.a döntős	Csertán Judit
Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny	Oroszi Flórián	8. dícséret	Czakóné Zsuzsa
Arany Dániel Országos Matematika Tanulmányi Verseny	Baranyai Zoltán	10.a 1.	Feith Péter
Arany Dániel Országos Matematika Tanulmányi Verseny	Pálta Tamás	10.b 2.	Hirka Antal, Feith Péterné
Arany Dániel Országos Matematika Tanulmányi Verseny	Kaposi Ágoston	9.a dícséret	Feith Péter
Dugonics András Matematika Verseny	Kovács Adorján	8.a 4.	Feith Péterné
Jedlik Ányos Országos Fizika Verseny	Kovács Adorján	8.a 2.	Hirka Antal
Öveges József Fizikaverseny	Szabó Máté	8.a 4.	Hirka Antal
Öveges József Fizikaverseny	Kovács Adorján	8.a 7.	Hirka Antal
Cornides István Matematika-Fizika Emlékverseny	Kakasi Dávid	9.a 1.	Feith Péter, Hirka Antal
Cornides István Matematika-Fizika Emlékverseny	Bernáth Bence	12.b 2.	Hirka Antal, Pintér Ambrus
Cornides István Matematika-Fizika Emlékverseny	Szegedi Domonkos, Varga Bálint	10.a-b 3-4.	Feith Péter, Hirka Antal
Károly Ireneusz Fizika Tanulmányi Verseny	Bernáth Bence, Kovács Lóránt	12.b-a 1-2.	Pintár Ambrus
Károly Ireneusz Fizika Tanulmányi Verseny	Katona Bálint, Varga Márton	9.b 2.	Barcza István
Károly Ireneusz Fizika Tanulmányi Verseny	Szabó Máté, Kovács Adorján	8.a 1-2.	Hirka Antal
Öveges József Emlékverseny	Kakasi Dávid	9.a 10.	Hirka Antal
Kitaibel Pál Középiskolai Biológiai Tanulmányi Verseny	Tichy-Rács József	10.a 43.	Rékási József
Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaaverseny	Korpics Dániel	9.b 36.	Drozdi Attila
Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaaverseny	Kaposi Ágoston	9.a 37.	Drozdi Attila
Nemes Tihamér Orsz. Középiskolai Számítástechnikai Verseny	Kaposi Ágoston	9.a 32.	Soós Péter
Palatin Gergely Fotópályázat	Hölvényi Kristóf	10.b 1.	Csordás Zoltán
Országos Középiskolai Katolikus Hittanverseny	Kisnémet László	11.b 1.	Bajnóczi Gábor

A tanulmányi eredmények közül kiemelkedik három első helyezés: Szabó Máté (8.) az országos történelemversenyt, Hakkel Tamás (8.) az Ábel Jenő Latinversenyt, Baranyai Zoltán (10.A) pedig az Arany Dániel Matematikaversenyt nyerte meg saját kategóriájában. Figyelemre méltó, hogy a 8.-osok latinversenyén egyébként az első 20 helyezett közül 5, a 10.-esek történelemversenyén (Savaria) pedig 4 pannonthalmi diák volt.

Csertán Judit (latin) tanárnő a Magyar Ókortudományi Társaság által alapított Faludi Szilárd-díjat, Feith Péter és Hirka Antal (matematika) pedig Graphisoft-díjat kapott felkészítő munkájáért. Ezúton is gratulálunk nekik!

Eredmények

Mezeifutó diákolimpia országos döntő (OD)	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
futóváltó IV. korcsoport	Hakkel Tamás 8.a, Dombi József 9.a, Kovács Adorján 8.a, Soós Mihály 7.a, Berecz András 7.a	20. helyezett	Török Loránd
futóváltó V. korcsoport	Hegedüs Márton 9.b, Kaposi Ágoston 9.a, Kondorosy Ákos István 10.b, Légrády Bálint 11.a	2. helyezett	Török Loránd
futóváltó VI. korcsoport	Ribb Péter 12.a, Domonkos Csaba 11.b, Vavrovics Máté 12.a, Marsai Ádám 12.b, Kondora László 12.a	2. helyezett	Török Loránd
Ügyességi és váltófutó csapatbajnokság OD	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
távolugrás V-VI. korcsoport	Hack János 12.a, Taller Balázs 12.b, Fekete Dániel 12.b, Kéki Richárd 12.a, Horváth Henrik 10.a	3. helyezett	Török Loránd
4x1500 m futóváltó	Domonkos Csaba 11.b, Varga Bálint 10.a, Kondorossy Ákos 10.b, Ribb Péter 12.a	5. helyezett	Török Loránd
Evezős diákolimpia OD	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
IV. korcsoport 2x1000 m	Resch Gergő 7.a, Újszászi Martin 9.b	3. helyezett	Török Loránd
IV. korcsoport, túra 1000 m	Resch Gergő 7.a, Újszászi Martin 9.b, Újszászi Rajmund 7.a	5. helyezett	Török Loránd
Amatőr kosárlabda diákolimpia OD	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
V-VI. korcsoport (nem igazoltak)	Alföldi Péter 11.b, Belák Benjámin 11.b, Borián András 11.a, Bozó Márk 9.a, Dávid János 11.a, Horváth Gergely 11.a, Kréneusz Ákos 11.b, Lábady Balázs 12.b, Ratkóczy Péter 11.a, Salamon András 11.a, Silye Sándor 10.b, Stéger Domonkos 10.b, Schnur László 11.a, Tóth László 11.a	6. helyezett	Erdőssy István
Bélyegkiállítás diákolimpia	Név	Helyezés	Felkészítő tanár
bélyeggyűjtők	Katona Ádám 10.a, Magyaros Tibor 10.a, Ruml Balázs 10.a	3. helyezett	Hirka Antal

A KIDSZ országos versenyein is szép helyezéseket értek el sportolóink Török Loránd és Erdőssy István felkészítő munkájának eredményeként. A VI. korcsoportban a focicsapatunk, az V. korcsoportban a svédváltónk a legjobbnak bizonyult. Az asztalitenisz csapatversenyben is a diákjaink győztek az V-VI. korcsoportban. Kadett-kosárlabdacsapatunk is az első helyen végzett.

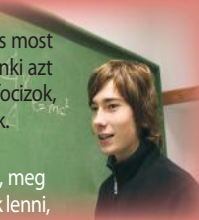
A legjobb egyéni eredmények: I. hely - 400 m futás, VI. kcs.: Vavrovics Máté 12.a
 II. hely - 400 m futás, V. kcs.: Szabó Dániel 10.a
 - 1500 m futás, V. kcs.: Kondorosy Ákos 10.b
 - súlylökés, VI. kcs.: Szokoly Antal 12.b

Gimnáziumunk számos tehetséges, szorgalmas diákkal büszkélkedhet, akik iskolánk hírnevét különféle versenyeken öregbítk. A tanárok jelölése alapján a 2008/2009-es tanév legeredményesebb tanulóit kértük fel, hogy meséljenek magukról.

Palla Tamás (11.b) vagyok. Pannonhalmán teljesen más értékrendet képvisel, mint egy átlagos középiskola. Nagyon jól érzem itt magam, és most úgy látom, hogy jobb iskolát nem is választhattam volna. Jók a tanárok, ezen kívül nagyon sok lehetőség van itt a tanórákon kívül, mindenki azt csinálhatja, amihez kedve van: lehet focizni, könyvet kötni, több nyelvet tanulni, vagy betekintést nyerni az egyház életébe. Szabadidőmben focizok, atletizálok, zenélek klarinéton és szaxofonon. A kémiára szeretném építeni további tanulmányaimat, jelenleg úgy tűnik, gyógyszerész leszek.



Szabó Máté vagyok, 9.a osztályos tanuló. Pannonhalmán leginkább az előadásokat meg az osztályközösséget szeretem, meg magát a helyet. Sokat olvasok. A matekot meg a fizikát azért szeretem, mert azt nem kell tanulni, logikus. Mérnök szeretnék lenni, érdekelnek az erőművek és az alternatív energiaforrások.



Hunyadi Márton (12.a) vagyok, hetedikes korom óta koptatom itt a padokat. Szeretek egyedül lenni, olvasni, programozni vagy beszélgetni a barátokkal. Úgy érzem, hogy sok lehetőség van itt Pannonhalmán, például játszom az osztály C-csapatában. Korábban nem szívesen fociztam, itt kedveltem meg. Budapesten szeretnék továbbtanulni, a Pázmány és a Műszaki Egyetem mérnök-informatikus karára, az ELTE-n pedig a programozó matematikus szakra pályázom. Érdekel a közlekedés, talán ezzel összefüggésben valamilyen közlekedés-informatikai területen szeretnék majd elhelyezkedni.



Hakkel Tamás nevem, a 9.a osztályba járok. Mivel az év nagy részét Pannonhalmán töltöm, jelentős és fontos hely az életemben. Szeretek itt tanulni. Igyekszem a lehetőségeket kihasználni: szívesen járok a péntek esti előadásokra, a szombati mozikra, könyvtőzsetre és néha fafaragásra is. Rendszeres résztvevője vagyok az atlétika edzéseknél, és nagy öröm számomra, hogy lehetőségünk van lovagolni is. Focizni is szeretek, csak mindig foglalt a pálya. Nagyon szeretek zenélni: a furulyázás után itt kezdtem el zongorázni. Kódos elképzeléseim vannak a jövőt illetően, de mivel a reál tárgyak közel állnak hozzám, elképzelhető, hogy mérnök leszek.

Fejlődési pályán

Iskolai átalakítások

A Pannonhal-MA I. évfolyamának 1. számában már megírtuk, hogy nyáron a gimnázium épületét nagymértékben átalakítjuk. Anélkül, hogy a részletekbe belemennék, rövid tájékoztatást szeretnék adni arról, mi is készült, készül el, milyen változásokat hoz az épület és a benne lakók életében a beavatkozás.

Képzeliük magunk elé az épületet abban az állapotában, ahogy a legutóbbi BDSZ-napon hagytuk! Ha azon a borongós, esős napon az alagsori termekhez vagy a mosdóba, netán a pincében lévő biciklitárolóba szeretett volna valaki eljutni az árkádok alól, akkor legalább a tornatermi bejáratig el kellett mennie. Ott, miután feljutott a -1 szintre, a kis lépcsőházban le kellett botorkálnia, hogy benyisson a 665-ös terembe, ahol egy pinceajtón keresztül nyakbehúzza-bukdácsolva érte el célját. Hasonlóan bonyolult volt az összekötő folyosók vagy az ebédlő elérése is, arról nem is beszélve, hogy kerekesszékekkel ezeket nem lehetett megközelíteni.

Mindez az átalakítás után sokkal egyszerűbb, komfortosabb lett. A főlépcsőház immár végigvezet az egész épületen. Az árkádok szintjéről – a parkolóból nyíló akadálymentes bejáraton belépve – az új, 12 megállóval rendelkező lifttel könnyedén elérjük az épület összes szintjét. A lift kétoldalt nyitott: a -3. szinten lévő biciklitárolótól az ebédlőn, valamint az összekötő-folyosókon át a tetőtéri két személyes hálókig vagy az akadálymentes hálósobáig és mosdókig minden helyiséget megközelíthetünk lépcsőmászás nélkül.

Az átalakítás során az egyes funkciókat blokkokba gyűjtöttük, s egyben igyekeztünk orvosolni az épület egyéb hiányosságait is. A gimnázium és a kollégium korábban összekeveredő helyiségeit szétválasztottuk; a régi kazánház, valamint a -1. és -2. szint átalakításával új terek nyíltak meg, ahol a kisméretű termek helyett nagyobb, kettős szerepet ellátó (nyelvi és zenei) termeket hoztunk létre.

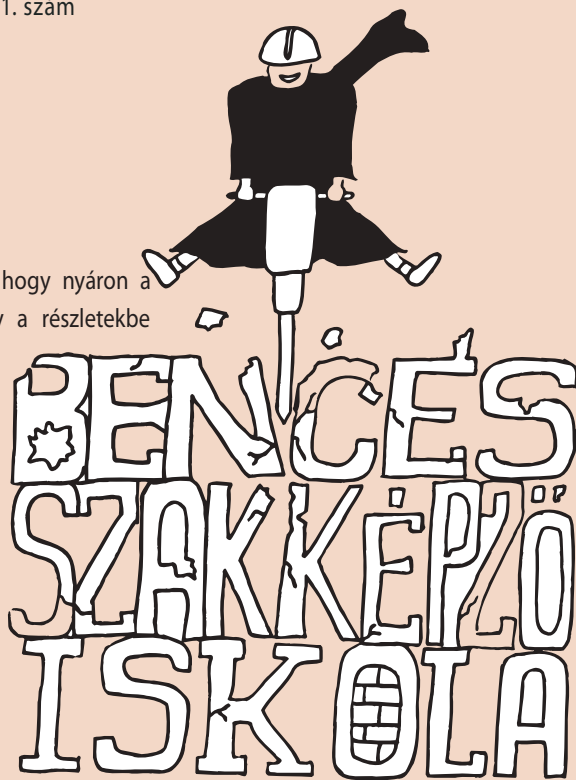
Fontos részét képezte a felújításnak a tűzjelzőhálózat és a legmodernebb szabványnak megfelelő informatikai hálózat kiépítése. Mindezek mellett takarékos és környezetkímélő, termenkénti hőfokszabályozást lehetővé tevő fűtésirányítási rendszert helyeztünk üzembe.

Számomra az építkezés legérdekesebb részei azok a pillanatok, azok a helyek voltak, ahol a jelen összeért a múlttal. Amikor láthattuk a felső összekötő elején az egykori járósíntet a régi metlaki borítással, a 2. emeleti lépcsőfordulóban a régi folyosófal kék színét vagy az épület erős alapjait... Megható volt, s egyben biztató is: erős, biztos alapokra építhetünk. Sok érdekes „lelet” is felbukkant. Hogy csak kettőt említsék: a régi, de még ma is annál stabilabb (hagyományosan a biológia teremben található) székek alján megtaláltuk az eredeti postai pecsétet és az iskola pecsétjét; és előkerült a gimnázium egykori 4. tervpályázatának homlokzati látványterve.

A projekt tervezett összköltségvetése meghaladta a 220 millió forintot, melynek 89,15%-át az Európai Unió és a Magyar Köztársaság állja vissza nem térítendő támogatás formájában az Új Magyarország Fejlesztési Terv forrásaiból.

Nagy munka volt, s bár még nem fejeződött be teljesen, hála és köszönet illet mindenkit, aki segített minket. Bízom benne, hogy elődeinkhez hasonlóan olyan munkát tudunk végezni, amelyre bátran építhet az utókor.

Pálffy-Józsa Kristóf



Opaci gólyák

VII.A. Osztályfőnök-prefektus: Czákó Tibor, prefektus: Horváth Tamás

- | | |
|--|--|
| 1. Balázs Péter, Galgahévíz | 18. Kostyál Hunor Vilmos, Bátaszék |
| 2. Báthy Bence, Poroszló | 19. Kotroczó Levente, Kecskemét |
| 3. Bogнар Balázs, Nyúl | 20. Lei Csongor Mátyás, Baja |
| 4. Csajkó Károly, Budapest | 21. Marxer Cseke Dömötör, Budapest |
| 5. Csernyik Zsombor Attila, Kecskéd | 22. Milbik József, Debrecen |
| 6. Cserteg Márton Tibor, Budapest | 23. Nagy-Székely Bátor, Pázmándfalu |
| 7. Dézsi Ádám, Budapest | 24. Ostorházi Gellért László, Diósd |
| 8. Dobolyi Mátyás, Budapest | 25. Perjés Márton Gergely, Törökbálint |
| 9. Domonkos Balázs, Budaörs | 26. Reményi Márton Szabolcs, Páty |
| 10. Ernhöffer Szabolcs, Nagyvázsöny | 27. Sasvári Géza Károly, Esztergom |
| 11. Fedák István, Caracas | 28. Szabó Péter, Debrecen |
| 12. Fehér Péter, Dunaharaszti | 29. Szamosy Koppány, Ráckeve |
| 13. Freye Márk Dávid, Monor | 30. Tamás Ambrus, Esztergom |
| 14. Ható Ákos, Velence | 31. Udvardi Miklós, Almásfüzitő |
| 15. Horváth Krisztián, Mosonmagyaróvár | 32. Varga-Nagy Álmos, Budapest |
| 16. Incze Dániel János, Sopron | 33. Vincze Kristóf, Budapest |
| 17. Kiss Dömötör, Nadap | |



a legkisebbek prefektusaikkal

IX.B. Osztályfőnök-prefektus: Boros Zoltán, prefektus: Csertán Károly

- | | |
|-----------------------------------|--|
| 1. Aranyossy Kristóf, Nyíregyháza | 19. Kovács Péter, Dunakeszi |
| 2. Baróthi Ádám, Ercsi | 20. Magyar Dániel, Lovasberény |
| 3. Bayer Ádám, Bóly | 21. Mátrai József, Baja |
| 4. Benedek Csaba, Balatonboglár | 22. Mécs Bálint, Budapest |
| 5. Berecz Domonkos, Vál | 23. Nagy Róbert, Keszthely |
| 6. Bodoky Ákos, Budapest | 24. Nemcsók Zoltán, Kunszállás |
| 7. Bolvári Bence, Kalocsa | 25. Németh Álmos, Győrújbarát |
| 8. Bori Gergely, Nagyszékely | 26. Németh Áron, Győr-Ménfőcsanak |
| 9. Bönczk Péter, Budapest | 27. Perger Ádám, Dömsöd |
| 10. Czigány Tamás, Budapest | 28. Prifer András, Pécs |
| 11. Csikós Gábor Zoltán, Páka | 29. Sebestyén Zoltán, Győr |
| 12. Goda Domonkos Zsolt, Kalocsa | 30. Sötét Kristóf, Tapolca |
| 13. Hartyányi Máté, Orfalu | 31. Surányi Domonkos, Gyál |
| 14. Hermann Vilmos, Baja | 32. Suszter Balázs, Balatonmárfiafürdő |
| 15. Horváth Donát, Keszthely | 33. Szita Kristóf, Agyagosszergény |
| 16. Jére Gergő, Tahitótfalu | 34. Szomolányi Szabolcs, Budapest |
| 17. Kapiller Péter, Rajka | 35. Tompos Lehel, Csíkszereda |
| 18. Kerényi Tamás, Budapest | |



a gimnázium 9.b osztálya



